

EXISTĂ VIAȚĂ
DUPĂ MOARTE?

Alfons Balbach

CUPRINS

Prefața	4
Omul - originea, natura și destinul său în moarte	5
Este sufletul nemuritor?	11
Nemurirea este oferită condiționat	14
Când vor primi dreptii nemurirea?	17
Sunt morții conștienți?	24
Unde sunt morții?	25
Necredinșii morți sunt în chinuri?	27
Doctrina chinului veșnic - o erezie	29
Explicarea câtorva pasaje dificile în legătură cu pedeapsa viitoare a necredinșilor	32
“Viermele” care “nu moare” și “focul” care “nu se stinge”	34
Definiții ale “Spiritalului” și “Sufletului”	37
Ființe - spirite	40
Necromanția antică și modernă	46
Promisiunea lui Hristos către tâlharul de pe cruce	56
Moise și Ilie pe muntele schimbării la față	57
Ucid corpul, dar nu pot ucide sufletul	59
Pentru Dumnezeu toți sunt vii	59
Sufletele de sub altar	63
Parabola bogatului și săracului Lazăr	66
Hristos propovăduind duhurilor din închisoare	69
Saul consultă vrăjitoarea din En-Dor	71
Învierea dreptilor	72
Învierea și distrugerea păcătoșilor la sfârșitul mileniului ...	78
Ce este moartea	85

Prefață

“Murind omul continuă să trăiască?” Această întrebare apare în mintea tuturor ființelor raționale. Și cine ne va putea răspunde? Incertitudinea în această privință a produs confuzie în multe minți și încă va mai produce. Oamenii de știință nu ne pot spune nimic, deoarece nu au mijloace pentru a investiga acest subiect. Filozofii pot doar să ne prezinte propriile lor ipoteze. Pe noi însă, care suntem dotați cu rațiune, nu ne satisface ceea ce gândesc alții și nici ceea ce credeau părinții noștri. Vrem să știm realitatea. Și cum o vom cunoaște?

Dacă am pune această întrebare Maestrului măștrilor, Isus Hristos, ne-ar spune ceea ce a spus cândva contemporanilor Săi, când L-au consultat în legătură cu subiectele spirituale: “Cercetați Scripturile... Și Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 5:39; 10:35).

Să ne îndreptăm deci către Scriptură, izvor infailibil a toată știința și adevărul, pentru a vedea ce ne spune despre subiectul pe care ne-am propus să-l investigăm.

Autorul

OMUL - ORIGINEA, NATURA ȘI DESTINUL SĂU ÎN MOARTE

“La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3).

“Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Prin urmare “ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Romani 1:19-20).

Relatarea inspirată se referă la creațiune cu cuvinte foarte simple, pentru ca să fie înțelese de poporul din acest timp. Pentru binele nostru Dumnezeu nu a folosit un limbaj tehnic, deoarece nimeni nu ar fi fost capabil să-l înțeleagă, nici chiar erudiții oameni de știință din zilele noastre. Trebuie deci să ne mulțumim cu simplitatea limbajului biblic.

Biblia numește această lume un glob (cerc) (Isaia 40:22) și spune că Dumnezeu “suspendă pământul pe nimic” (Iov 26:7). Oamenii de știință din trecut, cu teoriile lor cosmice absurde, desigur că râdeau de faptul că Biblia se referă la Pământ ca fiind un glob ce se mișcă în spațiu, dar în final s-a demonstrat, și astăzi orice copil știe că relatarea biblică este adevărată, rămânând deci evident, cum va rămâne totdeauna, că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și că înțelepciunea umană este “nebunie înaintea lui Dumnezeu”. (1 Cor. 3:19).

Dumnezeu a creat prin Sine Însuși nu doar acest pământ, și acest cer, ci tot universul.

Această lume, cu sistemul planetar căruia îi aparține, și bineînțeles, toate celelalte lumi și sisteme planetare din vastul univers al lui Dumnezeu, nu s-au creat prin sine însele, din nimic, ci au luat ființă din mâinile unui Creator Atotștiutor și Atotputernic. Legile care îl guvernează nu au luat naștere prin sine însele. Toate provin de la Creator și sunt menținute prin El.

Creând Cerul și Pământul, cu regnul său animal și vegetal, Dumnezeu a zis: “Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească... peste tot pământul”. “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Gen. 1:26-27). Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, nu doar la caracter, ci de asemenea în formă și aspect. Cu toate acestea nu a fost îmbrăcat în “expresia imaginii” Tatălui deoarece aceasta o posedă doar Hristos (Evrei 1:3). Omul nu a fost alcătuit, cum îl cunoaștem astăzi, slab din punct de vedere fizic și intelectual, deformat și bolnav. Era de statură înaltă, trăsăturile sale erau perfecte, veșmintele de lumină învăluind corpul său și era dotat cu o mare capacitate intelectuală. Minte sa, modelată după mintea lui Dumnezeu, era capabilă să înțeleagă lucrurile divine. Voința lui Dumnezeu îi era gravată în inimă și în înțelegere.

Sfânta Scriptură relatează într-un mod simplu și explicit originea rasei umane: “Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său”. Nu există aici nici un loc pentru concluzii eronate.

Că din materia inertă ar fi luat naștere, prin sine însăși, oarecare forme de viață, este o idee respinsă de toți învățații celebri și sinceri. Până astăzi, cel puțin, nimeni nu poate demonstra posibilitatea acestui absurd. Și altă absurditate este credința eronată în transformarea progresivă a speciilor, potrivit căreia un om nu este nimic mai mult decât rezultatul evoluției unui germen.

Dar până astăzi nu s-a demonstrat posibilitatea acestei supoziții și toate teoriile false inventate în acest sens au doar un suport pământesc. Asemănarea care există între anumite specii de animale nu demonstrează în nici un fel că una ar descinde din alta, așa cum asemănarea dintre roșie și caqui nu demonstrează că prima își are originea în a doua (caqui - fruct dulce foarte asemănător ca aspect, cu roșia). Roșia, reproducându-se cu ajutorul semințelor întotdeauna va da roșii și arborele caqui va rodi fructul caqui.

Chiar și peste mii de ani vor fi (și una și alta) ceea ce sunt astăzi. Același lucru este valabil și în cazul animalelor. Pot doar să se reproducă urmând caracteristicile specifice speciei lor.

Nu există nici un motiv pentru a crede că omul, printr-un proces lent de evoluție, de-a lungul unei genealogii de germeni, moluște,

reptile și patrupede, să se ridice din formele inferioare ale vieții animale. Mulți prețiși cunoscători sunt atât de înguști în concepțiile lor, încât înjosesc propria lor origine, deposedând-o de toată demnitatea.

Înțeleptul apostol Pavel spune: “Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au datat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1:21-22). Lumina Cuvântului lui Dumnezeu este obținută de toți și strălucește foarte clar în așa fel încât nimeni nu are nevoie să rățăcească în întunericul filozofiei umane.

Omul, creat după asemănarea lui Dumnezeu, se știe în mod popular că este compus din corp și suflet.

Sufletul, căruia de asemenea în mod popular i se spune spirit, se pretinde a fi o entitate imaterială, conștientă și nemuritoare, care continuă să trăiască după moartea corpului.

Această credință referitoare la natura omului este menținută aproape universal, atât de păgâni, cât și de creștini. Protestanții, aproape în totalitate, cred că omul posedă un suflet abstract, conștient și nemuritor, care supraviețuiește corpului, și cred aceasta pentru că au moștenit această credință în mod inadecvat de la catolicism care, la rândul său, a preluat filozofia de la popoarele păgâne, în primele secole ale erei creștine.

Să lăsăm totuși Scriptura, autoritatea demnă de încredere și infailibilă, să se exprime cu privire la acest subiect.

Scriptura spune că “Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Gen. 2:7). Toate elementele din care este format corpul uman sunt conținute în pământ și provin din pământ. Și când Dumnezeu a creat omul, nu a pus în el suflet, ci doar suflare de viață.

Înainte ca să i se fi insuflat această respirație, omul era un suflet mort. Dumnezeu a suflat în nările acestui suflet mort suflare și acesta a devenit un suflet viu, o creatură vie. Biblia nu spune că Dumnezeu a pus în om o entitate abstractă și nemuritoare, care ar continua să trăiască în stadiul de conștientă, afară de corp, după

moartea acestuia. De această entitate imaginară, care în general se numește suflet sau spirit, nu depinde viața omului.

Viața tuturor ființelor vii și de asemenea a plantelor, depinde de respirație. Planta are un principiu vital în baza căruia trăiește. Efectivitatea acestui principiu necesită printre altele de bioxid de carbon și oxigen. Lipsind aceste elemente la plantă, încetează existența efectivă a acestui principiu și, în consecință, încetează de asemenea viața plantei. Ea moare. Această ilustrație servește pentru a ne da o idee de viață și moarte în cazul omului.

Dar să vedem o ilustrație, poate mai adecvată. Admitem ipoteza că am avea în fața noastră o lumânare aprinsă. Flacăra însăși care dă lumina, depinde de oxigen. Lipsindu-i acest element, flacăra se stinge și lumina dispare. Tot astfel și omul posedă un principiu vital, dat și menținut de către Dumnezeu, principiul acesta pe care Biblia de multe ori îl numește “suflet” și mijlocul prin care omul are viață. Acest principiu vital depinde de respirație. De aceea Biblia numește de asemeni “suflet”, respirația omului.

Retrăgând Dumnezeu “suflarea de duh de viață” (Gen. 7:22) omul moare. Principiul său vital se stinge și încetează să existe, așa cum se stinge flacăra candelii și lumina se stinge. Din om, cu ocazia morții, nu se desprinde nici o entitate imaterială, conștientă și nemuritoare pe care mulți o numesc în mod eronat “spirit” sau “suflet”. Biblia nu folosește acești termeni în acest sens, deoarece nu există această entitate supraviețuind în corp.

Când omul ia ființă Dumnezeu îi dă “suflare de viață” (Gen. 7:22). “...El dă tuturor viață și suflare...” (Fapte 17:22). ...Domnul a făcut ... pământul... care a dat suflare celor ce-l locuiesc și suflet celor ce merg pe el” (Isaia 42:5). Dumnezeu oferă principiul vital întregii creaturi. “El ține în mână sufletul a tot ce trăiește, suflarea oricărui trup omenesc” (Iov 12:10). Același lucru îl confirmă psalmistul zicând: “În mâinile Tale îmi încredințez duhul... soarta mea este în mâna Ta” (Psalmi 31:5,15). Cât timp omul trăiește, Dumnezeu îi conservă principiul vital și suflarea: “Mi-ai păstrat suflarea prin îngrijirile și paza Ta” (Iov 10:12).

Omul totuși nu are putere să-și retragă suflarea sa. “Omul nu este stăpân pe suflarea lui ca s-o poată opri și n-are nici o putere

peste ziua morții” (Eclesiastul 8:8). Psalmistul spune: “...le iei Tu suflarea, ele mor și se întorc în țărâna lor” (Psalmi 104:29). Când omul moare, pleacă de la el duhul sau suflarea de viață (Psalmi 146:4). Această suflare este retrasă de Dumnezeu, conform cu cele citite în Iov 34:14-15: “Dacă nu s-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată și omul s-ar întoarce în țărână”. Spiritul și suflarea omului sunt aici unul și același lucru. Repetiția are ca scop întărirea ideii. Vezi exemple în Psalmi 79:4; 119:44; Isaia 58:1; 60:2; Naum 2:12 etc.

De asemenea, înțeleptul Solomon a confirmat că Dumnezeu retrace la Sine suflarea din om când acesta moare: “până nu se întoarce în țărână, în pământ cum a fost și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu care l-a dat” (Eclesiastul 12:7). Aici înțeleptul, făcând referire la elementele din care omul a fost compus la creațiune - “țărâna” care vine din pământ și “suflarea” care vine de la Dumnezeu (Gen. 2:7), spune că aceste două elemente se întorc la izvoarele lor originale. Această “suflare” sau “suflet” nu este totuși o entitate conștientă, deoarece, dacă ar fi, conștiința omului ar fi stat în nări. Vezi Gen. 2:7; 7:22; Isaia 2:22.

Scriitorii biblici legau ideea de “moarte” cu cea de “înălțare a duhului”. Orice cititor al Bibliei va fi desigur familiarizat cu folosirea termenului “a-și da duhul” în sensul de “a muri”. Așadar “a muri” vrea să spună “eliberarea aerului inhalat”. Poporul din timpurile biblice era obișnuit cu acest limbaj scripturistic. Se spunea de exemplu despre o persoană care s-ar fi îmbolnăvit și ar fi murit, astfel: “boala lui a fost atât de cumplită, încât n-a mai rămas suflare în el” - 1 Regi 17:17. Poporul înțelege că suflarea expirată de om la moarte, era retrasă de Dumnezeu, conform cu notațiile din pasajele citate alăturat: Iov 34:14-15; Psalmi 104:29; Eclesiastul 12:17. În această concepție muribundul, la eliberarea ultimei respirații, cerea lui Dumnezeu să primească suflarea sau sufletul său. Ștefan a spus: “Doamne Isuse, primește duhul meu” (Fapte 7:59). Și Domnul Hristos, murind pe crucea de la Calvar, a exclamat: “Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul”. Și când a zis aceste vorbe Și-a dat duhul” (Luca 23:46). Aceasta totuși nu vrea să spună, în nici un caz că “eul conștient” sau în mod individual Hristos S-a înălțat la

Tatăl, deoarece Însuși Isus, trei zile după aceea, a declarat: “Nu Mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17).

Scriptura declară: “Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași: aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos pe pământ?” (Eclesiastul 3:19-21.)

În toate sensurile, fără îndoială, omul este superior în raport cu animalele iraționale, chiar și după moarte, pentru că în timp ce animalele odată moarte nu vor învia, omul are glorioasa speranță de înviere (Ioan 5:28-29). Totuși omul nu are avantaj imediat la moarte, deoarece ca și animalele, se întoarce în țărână. Dacă imediat, la moarte, “sufletul” omului ar fi în cer, atunci ar fi un mare avantaj pentru om față de animale, și, în acest caz ar fi falsă declarația biblică pe care tocmai am luat-o în considerație.

Dacă suflarea sau duhul pe care omul îl emană la moarte este o entitate conștientă și nemuritoare, atunci ajungem la îngrozitoarea concluzie că animalele, la moarte, desprind de asemenea o entitate conștientă și nemuritoare, pentru că ambii, omul și animalele, au “aceeași suflare”. În textul original din limba ebraică pentru “suflare” în Eclesiastul 3:19 este același termen ca și pentru “duh” din Eclesiastul 12:7.

Atât într-un verset, cât și în celălalt întâlnim cuvântul “ruah”. Acest “ruah”, pentru toți oamenii, buni și răi, deoarece înțeleptul vorbește de oameni în general, și “ruah” pentru animale, la moarte, este retras la Dumnezeu, care l-a dat, deoarece Domnul a fost Cel care a suflat în nări. Și unde merge suflarea sau sufletul (ruah) omului când îl retrace Dumnezeu? Merge în cer? În nici un caz. Dacă duhul omului cel puțin ar merge în sus, în timp ce al animalelor ar merge în jos, acesta ar fi un mare avantaj, față de acestea. Dar nici măcar acest avantaj omul nu-l are față de animale, cu ocazia morții. “Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos pe pământ?” Eclesiastul 3:21. Cine poate afirma aceasta?

Dumnezeu retrage duhul sau suflarea la orice creatură, la moarte, pentru a o reintegra în aer. Și la învierea morților, Dumnezeu va proceda ca la creațiune, aceasta înseamnă a sufla suflarea sau duhul, aerul, în nărilor celor înviați, conform celor citite în Ezechiel 37:9-10. “El mi-a zis: “Proorocește și vorbește duhului! Proorocește fiul omului și zi duhului: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: “Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze. Am proorocit, cum mi s-a poruncit. Și a intrat duhul în ei și au înviat și au stat în picioare, era o oaste mare, foarte mare la număr” observați că nu sunt duhuri individuale, venite din cer, ci un singur duh pentru toate, care vine din “vânturi”. Acesta vrea să spună că morții se vor transforma la primirea respirației și astfel vor deveni vii.

ESTE SUFLETUL NEMURITOR?

Credința eronată în nemurirea sufletului nu se bazează pe nici o declarație biblică. Întâlnim în Biblie de aproximativ 400 de ori cuvântul “suflet” și de aproximativ 450 de ori cuvântul “duh”, dar în nici o variantă nu este legat de ideea nemuririi naturale.

Dacă protestanții cred în nemurirea sufletului, nu este pentru că au găsit în Scriptură fundament pentru această credință, ci pur și simplu pentru că au moștenit aceasta în mod neglijent de la biserica catolică, care, la rândul ei, a primit-o din filozofia popoarelor păgâne, încorporând-o la religie, la începutul întunecatului Ev Mediu, când păgânismul a invadat biserica și a adus apostazia doctrinei originale, conținută în Sfintele Scripturi. Au fost acceptate încă un mare număr de erezii grave. “Printre cele mai de frunte erau credința în nemurirea naturală a omului și conștiința lui în moarte. Această învățătură a pus temelia pe care Roma și-a întemeiat invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. Din aceasta a izvorât și rătăcirea cu privire la chinurile veșnice pentru cel care rămâne nepocăit și care a fost încorporată de timpuriu în doctrina papală.

Atunci a fost pregătită calea pentru introducerea unei alte născociri a păgânismului, pe care Roma a numit-o purgatoriu și a folosit-o pentru a îngrozi mulțimile credule și superstițioase. Prin

această rătăcire se afirma existența unui loc de tortură, în care sufletele acelor care n-au meritat condamnarea veșnică trebuie să sufere pedeapsa pentru păcatele lor și din care, după ce sunt eliberate de necurăție, sunt primite în ceruri”. Tragedia Veacurilor 55.

Ceea ce a dat naștere la credința nemuririi sufletului a fost manifestarea agenților satanici (îngerilor căzuți), care s-au deghizat în spirite fără corp ale persoanelor moarte. Din aceste timpuri îndepărtate, comunicarea cu presupusele duhuri ale morților a fost baza idolatriei păgâne. Manifestarea acestor îngeri căzuți în forma sufletelor persoanelor moarte, este o farsă prin care Satan caută să reînvie minciuna pe care a lansat-o încă de la începutul lumii: “Hotărât nu veți muri” (Gen. 3:4).

Omul nu posedă nemurire naturală. Dumnezeu a zis primilor oameni din lume: “Poți să mănânci din toți pomii din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Gen. 2:16-17).

Satana a contrazis totuși această afirmație divină cu următoarea minciună: “Hotărât nu veți muri”. Iată fundamentul doctrinei nemuririi sufletului. Dacă aveau să asculte, trăiau; dacă nu ascultau aveau să moară. În aceste condiții, în ziua în care omul a căzut în neascultare, a fost pronunțată asupra lui următoarea sentință de moarte: “țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Gen. 3:19). În continuare au fost luate măsuri pentru ca omul să nu-și poată perpetua viața, deoarece Dumnezeu nu ar fi putut consimți ca un păcătos să devină nemuritor. “Domnul Dumnezeu a zis: “Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci. De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții” (Gen. 3:22-24).

Dacă omul ar fi avut nemurire naturală, ce nevoie ar fi avut să mănânce din pomul vieții pentru a-și perpetua existența, sau de ce era nevoie ca Dumnezeu să-l împiedice să obțină ceea ce deja

poseda? Vor vedea cei ce cred în nemurirea sufletului absurdul în care cad cu teoria lor? Dacă omul ar fi posedat deja nemurirea, atunci sentința “în țărână te vei întoarce” ar fi fost fără efect, deoarece nu ar fi atins esența omului, duhul “conștient și nemuritor”. Ce avantaj există în distrugerea exteriorului, în cazul în care este imposibil a distruge miezul - interiorul? Dacă omul ar posedea suflet nemuritor, atunci moartea trupului nu ar fi moartea omului, ci doar o continuare a vieții sub altă formă. Dar Dumnezeu a spus omului întreg, individualității conștiente: “hotărât vei muri”.

În cazul în care omul, după neascultare, ar fi avut acces la pomul vieții, ar fi devenit un păcătos nemuritor. Dar calea către pomul vieții a fost păzită prin heruvimi și deci, nici unui membru din prima familie umană nu i-a fost dat să mănânce din fructele sale. Primul om, prin urmare, nu putea transmite urmașilor săi aceea ce el însuși nu posedă, nemurirea, și de aceea nu există nici un păcătos nemuritor.

Din punct de vedere biblic sufletul este muritor, deoarece cuvintele “corupție”, “moarte”, “a muri”, “a pieri”, “a omori”, etc., îi sunt aplicate. Exemple:

“sufletul i se apropie de groapă, și viața de vestitorii morții” (Iov. 33:22).

“...nu le-a scăpat sufletul de la moarte” (Psalmi 78:50).

“Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă” (Iov 33:28).

“Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte” (Psalmi 116:8).

“Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte...” (Iacov 5:20).

Dacă sufletul este nemuritor, cum spun unii, atunci el nu este supus morții. Prin urmare de ce este nevoie ca un suflet să se elibereze de la ceva la care nu este supus?

“...suflet mort...” (în portugheză astfel este denumit în acest verset mortul) Numeri 6:6; 19:13.

“S-a așezat sub un ienuper și dorea să moară, zicând: Acum Doamne ia-mi sufletul...” (1 Regi 19:4).

“Atunci a dorit să moară și a zis: ‘Mai bine să mor, decât să trăiesc.’” (Iona 4:8).

“... o, dacă sufletul meu ar muri de moartea celor neprihăniți” (Numeri 23:10 - trad. portugheză).

“Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4).

“Voi Mă necinstiți înaintea poporului Meu, pentru câțiva pumni de orz și câteva bucăți de pâine, ucigând niște suflete, care n-ar trebui să moară, și făcând să trăiască niște suflete care n-ar trebui să trăiască...” (Ezechiel 13:19).

“... temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28).

Iată că Însuși Isus declară că sufletul este muritor.

În nici un caz omul nu ar putea fi nemuritor, deoarece nimeni, afară de Dumnezeu, nu posedă nemurire inerentă: “fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea...” (1 Timotei 6:15-16).

NEMURIREA ESTE OFERITĂ CONDIȚIONAT

A trăi etern în fericire de nesfârșit – nimic nu poate încuraja mai mult dorința omului decât aceasta. Dintre toate aspirațiile, aceasta este cea mai înaltă. Dintre toate preocupările, cea care vizează acest scop este cea mai avantajoasă. Dintre toate științele, cea care tratează acest subiect este cea mai importantă. Din toate momentele cheltuite, cel angajat în acest sens este cel mai bine valorificat. Dintre toate comorile, aceasta este cea mai prețioasă. Între toate câte există de mai mare valoare în această lume, darul vieții eterne se evidențiază ca fiind obiectivul principal.

Viața veșnică nu este o simplă himeră, este o realitate. Scopul original al lui Dumnezeu la crearea omului era ca acesta să trăiască veșnic, ca și celelalte ființe inteligente care locuiesc în lumile universului ca ființe spirituale...

Omul a fost creat cu viață dependentă de stricta ascultare a poruncilor lui Dumnezeu, condiția aceasta sub care îngerii - ființe

superioare omului în înțelepciune, glorie și putere - au de asemenea viață. Totuși primul om a pierdut acest dar prin neascultare. Și “cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor” (Romani 5:12).

Omul este deci muritor. “Noi de asemenea suntem muritori” spune apostolul. (Fapte 14:14 trad. portugheză).

Ca urmare, Dumnezeu în Cuvântul Său, Sfânta Scriptură, clasifică omul ca muritor. “Eu”, zice Domnul, “Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor...?” (Isaia 51:12).

Unde este, în fața acestei declarații, doctrina nemuririi naturale a omului? Este complet anulată prin Biblie. Dacă omul este muritor, este logic că nu poate fi dotat cu suflet nemuritor.

Aceasta totuși, nu vrea să spună că nemurirea n-ar putea fi obținută de către om. Dumnezeu a dat posibilitate omului să obțină darul vieții veșnice. Numele Său va fi lăudat în eternitate pentru această glorioasă provizie făcută în favoarea tuturor descendenților lui Adam.

Înainte de a merge mai departe, dorim să clarificăm că “nemurirea” este aceeași cu “viața veșnică” deoarece acela care este nemuritor trăiește veșnic și cel care nu trăiește veșnic este muritor.

“Nemurirea, făgăduită omului cu condiția ascultării, a fost pierdută prin păcătuire. Adam nu putea transmite urmașilor lui ceea ce nu avea; și n-ar fi fost nici o nădejde pentru neamul omenesc căzut dacă Dumnezeu, prin jertfa Fiului Său, n-ar fi adus nemurirea. Deoarece moartea a trecut asupra tuturor oamenilor pentru că toți au păcătuțit, Hristos a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie” (Romani 5:12; 2 Timotei 1:10)” Tragedia Veacurilor, 547.

Viața veșnică sau nemuritoare este un “dar gratuit” (Rom. 6:23) obținut de toți prin intermediul lui Hristos, cu condiția ascultării.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. “Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne

peste el”. (Ioan 3:16, 36). Doctrina despre nemurirea inerentă anulează așadar necesitatea unui Salvator și implicit condițiile impuse de acesta, pentru a obține viața veșnică, acestea fiind ascultare de poruncile lui Dumnezeu. “Atunci s-a apropiat de Isus un om și I-a zis: “Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică? El i-a răspuns: “De ce mă întrebi: “Ce bine?” Binele este unul singur: Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. (Matei 19:16-17).

Pe de altă parte, Biblia declară că omul poate avea viața veșnică, doar prin Hristos, sub condiția ascultării și pe de altă parte o falsă teologie care vine de la “tatăl minciunii”, afirmă că omul este nemuritor prin sine însuși.

“Singurul care a făgăduit lui Adam viața prin neascultare era marele amăgitor. Iar declarația șarpelui către Eva în Eden - ‘Negreșit nu veți muri’ - a fost prima predică despre nemurirea sufletului. Totuși declarația aceasta, care se bazează numai pe autoritatea Satanei, răsună de la amvoanele creștinătății și este primită de majoritatea omenirii tot atât de ușor cum a fost primită de primii noștri părinți. Sentința divină: ‘sufletul care păcătuiește acela va muri’ (Ezechiel 18:20) este făcută a însemna: ‘Sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi veșnic’. Nu putem decât să ne mirăm de absurditatea ciudată care face pe oameni atât de lesne crezători la cuvintele Satanei și atât de necredincioși față de cuvintele lui Dumnezeu”. Tragedia Veacurilor, 547.

Apostolul Pavel spune cu hotărâre: “Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire” (Romani 2:5-8).

Este clar că termenii ca “a căuta” și “nemurire” semnifică faptul că încă nu avem, pentru că ce nevoie am avea să căutăm ceva ce deja avem? Ea va fi oferită ascultătorilor “în ziua dreptei judecăți a lui Dumnezeu”.

CÂND VOR PRIMI DREPTII NEMURIREA?

Unii spun: “Dacă nu am avea un suflet nemuritor, care după moarte să se bucure de binecuvântările cerului, atunci toată viața noastră creștină este zadarnică”.

Ar avea dreptate să spună aceasta în cazul în care nu am avea glorioasa speranță a învierii. În lipsa acesteia credința noastră ar fi fără valoare. Apostolul Pavel învață că “dacă morții nu învie... cei care dorm în Hristos sunt pierduți” (1 Cor. 15:16-18). Atunci dacă sunt în cer, cum pot fi pierduți? Aici putem vedea că Pavel își concentra speranțele sale nu într-o continuare a vieții, sub o altă formă la moarte, ci în înviere. Dacă am poseda un suflet care s-ar separa de corp după moartea acestuia și s-ar bucura imediat de binecuvântările cerului, atunci în nici un caz n-ar fi putut fi pierduți cei ce aveau să moară în Hristos, în ipoteza în care nu ar fi înviați. Învierea însăși nu ar mai fi necesară, deoarece ce nevoie am avea de înviere în ziua de pe urmă, dacă imediat după moarte am continua să trăim sub o altă formă și am merge imediat în cer? După cum se vede, doctrina nemuririi sufletului nu face decât să anuleze glorioasa speranță a învierii.

Dacă, conform celor învățate de apostolul Pavel, suntem pierduți în cazul în care nu am învia, aceasta este pentru că înainte de înviere nu există nici o altă recompensă. Profeții și apostolii nu sperau a merge la cer atunci când mureau, deoarece își concentrau toate speranțele într-o răsplătire la cea de a doua venire a lui Hristos, ocazie cu care toți dreptii vor fi înviați pentru a primi recompensa.

Cu această speranță Iov a spus: “Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui... Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu... ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia” (Iov 14:12; 19:25-27). Când profetul Daniel și-a terminat misiunea, Dumnezeu nu l-a luat la cer, dar i-a spus: “Iar tu, du-te, până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor” (Daniel 12:13).

Apostolul Pavel și-a pus toate speranțele în înviere, când spera să primească recompensa, doar la cea de a doua venire a lui Hristos. “Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim; pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care înviază morții” (2 Cor. 1:9). Pavel a suferit pierderea tuturor lucrurilor în scopul de a putea câștiga pe Hristos pentru a vedea dacă va putea ajunge “la învierea morților” (Filipeni 3:11). Dacă Pavel ar fi sperat ca recompensă să meargă la cer imediat după moarte, ar fi spus: “ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la cer, după ce voi muri”. În ajunul executării sale, Pavel s-a referit la premiul care i-a fost promis, zicând: “M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în “ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7-8). Să luăm în considerare încă altă declarație a lui Pavel ce subliniază faptul că premiul nu va fi acordat dreptilor înainte de a doua venire a lui Hristos: “Am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5:5). Duhul (sau sufletul sau viața - cuvinte sinonime), al dreptilor, nu este salvat cu ocazia morții, dar va fi salvat “în ziua Domnului”. În această zi se vor împlini aceste cuvinte ale lui Isus: “oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Luca 9:24).

Hristos de asemenea a declarat că dreptul nu este răsplătit înainte de înviere, când a spus: “Și va fi ferice de tine pentru că ei n-au cu ce să-ți rasplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți” (Luca 14:14).

Recompensa dreptilor, a sfinților, a profeților, a tuturor celor credincioși de la începutul lumii, le va fi dată la timpul stabilit, la care se face referire ca la sfârșitul lumii și a doua venire a lui Hristos. La acest timp și-a îndreptat Ioan ochiul profetic în viziune, când a auzit pe cei 24 de bătrâni zicând: “a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul” (Apocalipsa 11:18).

Poate un creștin sincer să citească aceste pasaje și să spere să

primească recompensa imediat după moarte? Există în Biblie cel puțin un pasaj care le promite imediat intrarea în cer cu ocazia morții?

“David nu s-a suit la cer” (Fap. 2:34) spune Petru într-unul din discursurile sale. Și David a afirmat: “Eu plec pe calea pe care merge toată lumea” (1 Regi 2:2). Din acestea rezultă că drumul pentru toată omenirea, la moarte, nu duce la cer. Dacă ar fi fost adevărat că omul posedă un “suflet abstract, nemuritor și conștient, care supraviețuiește corpului”, conform celor învățate de cei ce cred în nemurire, atunci David putea fi numai “sufletul” său și în nici un caz trupul său. Trupul trebuie să fie doar un înveliș sau casa rezidențială a lui David și nu propriul David. Dacă deci, este scris că “David nu s-a urcat la cer”, rezultă că, sau omul nu posedă acest “suflet”, sau el însuși nu merge în cer cu ocazia morții trupului, învelișul omului. Dacă ar fi fost adevărat că dreptii merg la cer când mor, atunci unul din doi, Petru sau David, ar trebui să mintă. Dar Biblia nu se contrazice. Ea este caracterizată de armonie deplină. Oamenii sunt cei care contrazic Biblia când afirmă că omul la moarte merge în cer, deoarece, în realitate pe cale legală “nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul Omului, care este în Cer” (Ioan 3:13).

Viața veșnică sau nemuritoare va fi oferită dreptilor cu ocazia învierii, la a doua venire a lui Hristos, când de asemenea le va fi permisă intrarea în cer. “Iată vă spun o taină”, a scris apostolul Pavel corintenilor, “nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: “Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:51-55). Dacă numai atunci dreptii vor fi îmbrăcați în nemurire, este pentru că nu au posedat-o până atunci. În cazul că ar fi posedat viața eternă inerentă, nu ar fi fost necesar

să fie îmbrăcați în nemurire la cea de-a doua venire a lui Hristos, ocazie cu care sfinții care zac în morminte, vor învia.

Popular se crede că dreptii, la moarte, își asumă natura spirituală a îngerilor, intrând imediat în compania acestora. Mulți afirmă chiar că “duhurile slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Ev. 1:14), cei pe care apostolul Pavel în versetul anterior îi numește “îngeri”, sunt “spiritele sfinților desăvârșiți” (Evrei 12:23). După teologia populară spiritul care se desprinde de om, cu ocazia morții, este o entitate conștientă, dar abstractă, deoarece “un duh nu are nici carne, nici oase” (Luca 24:39). Și îngerii, prin faptul că sunt numiți “duhuri”, sunt de aceeași specie, potrivit concepției populare. Ceea ce nu are nici carne, nici oase, trebuie să fie neapărat abstract - este părerea multora.

Pentru ca cititorul să poată să discearnă mai bine absurditatea acestei teorii, să ceară unui copil să-i arate câteva lucruri concrete, care nu au nici carne, nici oase și va vedea că acesta va găsi multe. Va spune poate: un autoturism, o minge, o carte, etc. Să-l întrebe în continuare, cu cuvinte pe înțelesul vârstei sale, dacă aceste lucruri sunt abstracte în virtutea faptului că nu au carne, nici oase, și va vedea că un copil în inocența, sinceritatea și lipsa sa de prejudecăți, înțelege mai bine adevărurile cuvântului lui Dumnezeu decât cei care se intitulează impropriu “teologi”.

Este adevărat că sfinții vor deveni asemenea îngerilor. Dar când va fi aceasta? La moarte sau la înviere? Să ascultăm cuvintele lui Hristos: “Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer” (Mat. 22:30; Luca 20:35,36).

Da vom fi la înviere, când Hristos se va întoarce și nu înainte, asemenea îngerilor. Dar îngerii nu sunt imateriali, cum se presupune în general, nici noi nu vom fi când vom ieși din morminte, dacă Hristos nu va veni înainte să murim.

“Adevărat, adevărat vă spun”, a spus Isus, “că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-L vor asculta, vor învia... Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan

5:15,18,19). “Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre... și vor merge... în viața veșnică” (Matei 25:32,46). Ce nevoie ar avea dreptii, la a doua venire a lui Hristos, să intre în viața veșnică, în cazul în care sunt deja posesorii acesteia, ca un dar natural? Și ce rost ar avea “înviere la viață”, dacă oamenii, cum spuneam deja posedă viața veșnică, încă de la naștere? Dreptii vor primi viața veșnică, doar când vor învia la viață și nu înainte. “Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2). “Cine are pe Fiul”, scrie apostolul Ioan, “are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5:12,13). Cu aceste cuvinte apostolul Ioan nu vrea să spună că creștinul este efectiv îmbrăcat în nemurire, chiar din momentul când Îl acceptă pe Hristos. Creștinii cărora servul lui Dumnezeu le spune: “aveți viața veșnică”, sunt morți deja de mai mult de 2000 de ani. Ei, totuși, aveau viața veșnică în făgăduință, sau aveau făgăduința intrării în viață, când aveau să învie la a doua venire a lui Hristos.

“Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică” (Ioan 2:25).

Dacă avem promisiunea primirii vieții veșnice, atunci nu suntem încă în posesia ei, deoarece ce rost ar fi avut ca Dumnezeu să ne promită ceea ce am fi posedat efectiv? Avem doar speranța că o vom primi. “Să ne facem în nădejde moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3:7). Este posibil ca cineva să spera să primească aceste lucruri, numai dacă încă nu le posedă.

Hristos și apostolii se referă la viața veșnică, ca fiind o stare viitoare. Apostolul Pavel spune: “făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4:8). “Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfântirea, iar ca sfârșit: viața veșnică”(Romani 6:22). În Romani 2:5-7 citim că viața eternă va fi dată dreptilor în ziua judecății, sau, când Hristos va veni “pentru a face judecata tuturor” (Iuda 14.15; 2 Timotei 4:1). Hristos zice: “Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi

lăsat casa, sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, și să nu primească mult mai mult în veacul de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică” (Luca 18:29,30).

“Știm în adevăr că dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc”, spune apostolul Pavel, “avem o clădire în cer, de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică... Noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul pentru că umblăm prin credință și nu prin vedere. Da, suntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul” (2 Cor. 5:1; 6-8).

Pavel se referă aici la ceea ce spusese în epistola sa corintenilor: “Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați; într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Cor. 15:49-52). În 2 Cor. 5:1-8, Pavel dorește să evidențieze faptul că pentru a locui cu Hristos, în cer, este necesar să ne despărțim de carne și sânge, care sunt “casa noastră pământească” și să ne îmbrăcăm în corp ceresc, “asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21). Aceasta totuși numai dacă ne va fi dat la a doua venire a lui Hristos. Numai atunci vom fi cu Domnul și vom locui cu El.

“Și după ce Mă voi duce”, a zis Isus, “și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14:3). În cazul în care apostolii și toți ceilalți drepti ar fi locuit cu Hristos în Cer, de la moartea lor, nu ar fi fost necesar ca El să vină să-i adune, după multe secole, când “însuși Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17).

Numai atunci se va împlini această speranță a lui Pavel de “a fi cu Hristos”(2 Cor. 5:8) deoarece numai la “venirea lui Isus Hristos”, “vom căpăta mântuirea” (2 Timotei 2:10).

În expresia lui Pavel “astfel vom fi totdeauna cu Domnul”, cuvântul “astfel” indică modul cum am ajuns în prezența Sa pentru a fi cu El: prin a doua Sa venire, ceea ce anulează așadar învățăturile populare nefondate potrivit cărora dreptii vor fi cu Hristos de la moarte.

Numai la a doua venire a lui Hristos dreptii vor fi efectiv salvați, deoarece numai atunci vor fi răsplătiți cu viața eternă. Pentru ca să înțelegem mai bine aceasta, vom da un exemplu practic. Un elev, după ce dă toate examenele, și obține note bune, spune satisfăcut: “Am trecut”. În realitate el încă nu a trecut, dar speră aceasta cu certitudine în virtutea bunelor examene pe care le-a dat. Tot astfel putem spune că suntem deja mântuiți în sensul că vom avea promisiunea și speranța mântuirii care va veni, dar în realitate suntem salvați doar când vom primi viața veșnică, la a doua venire a lui Hristos.

Sfintele Scripturi se referă la mântuire ca fiind un eveniment viitor, în care sunt centralizate speranțele noastre: “suspinaș în noi”, spune apostolul Pavel, “și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde; pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare” (Romani 8:23-25). “... vom fi mântuiți...” (Romani 5:10). “... mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut” (Romani 13:11). “...dacă vei face așa te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:16). “...știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea” (Fil. 1:19). “...dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Mat. 10:22). “Voi sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1:5).

SUNT MORȚII CONȘTIENȚI?

În contrast direct cu mărturia Bibliei se învață în popor că morții sunt conștienți. Este destul de straniu că de asemenea protestanții, care mărturisesc acceptarea Bibliei cu unica lor regulă de credință, cred în această înșelătorie, deoarece Sfânta Scriptură nu prezintă nici o dovadă că morții ar fi conștienți. Din contră, ea insistă că morții sunt inconștienți. “Cei vii în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor și pizma lor, de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare” (Eclesiastul 9:5-6).

Dacă este adevărată teoria de “nemurire a sufletului”, atunci cei nedrepti care sunt în iad și dreptii care se gătesc în cer, nu știu nimic și nu simt nimic.

Dar adevărul este că conștiența omului este în creier și nu într-o presupusă entitate abstractă, nemuritoare și conștientă (lucru care nu există), pe care mulți o numesc duh sau spirit. Dacă omul ar poseda această entitate imaginară, atunci în nici un caz facultățile sale mentale nu ar înceta la moarte. Sau înțeleptul, uitând că conștiența este în această entitate, în mod comun numită duh, a vorbit de conștiență cu referire la materie?

Să vedem acum un exemplu practic: Omul, primind o lovitură în cap, își pierde simțurile și devine inconștient. Dacă lovitura este mai puternică, și moare, nu-și pierde simțurile și va deveni conștient?

Dacă omul ar poseda acest presupus spirit imaterial și nemuritor, conștient, atunci conștiența omului ar sta fără dubii în acest duh. Și în acest caz, cum ar putea o afecțiune fizică în creier să afecteze facultățile psihice, așa cum se întâmplă în cazul bolilor mintale? Și cum ar putea să aibă pierdere de memorie?

Mai mult: În cazul unei intervenții chirurgicale, cum poate un anesteziec să anestezieze nu doar carnea, dar de asemeni duhul, astfel încât să-l lase pe om în completă inconștiență?

Ori avem de negat starea inconștientă a morților, ori respingem Biblia, deoarece acestea se exclud în mod reciproc. Biblia afirmă

insistent că morții nu exercită puteri mintale. “Avraam nu ne cunoaște” citim în Isaia 63:16. Iov, vorbind despre oameni după moarte, spune: “De ajung fiii lui la cinste, nu știe nimic, de sunt înjosiți, habar n-are” (Iov 14:21). Cei care mor “în aceeași zi le pier și gândurile” (Psalmi 146:4).

Dacă este acest “duh” și ne imaginăm că gândește atunci el încetează să gândească după moarte. Psalmistul spune: “Cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine și cine Te va lăuda în locuința morților?” (Psalmi 6:6).

Conform teologiei populare, după moarte dreptii continuă să laude pe Dumnezeu în cer, dar Biblia exclude această învățătură fabuloasă, deoarece zice că “nu morții laudă pe Domnul și nici unul din cei ce se pogoară în locul tăcerii” (Psalmi 115:17).

UNDE SUNT MORȚII?

Mulți cred că morții buni sunt în cer (rai), iar cei răi în infern (iad). Dar aceasta nu este mai mult decât o fabulă de proveniență păgână, deoarece Biblia învață că morții sunt în țărâna pământului, de unde nu vor ieși până în ziua învierii.

“Dacă omul, odată mort, ar putea să mai învie, ... așa că se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui.” (Iov. 14:14,12)

“Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29).

“Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula...” (Daniel 12:2).

“Mormintele s-au despicat și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat” (Matei 27:52). Acești sfinți nu erau în cer, ci în morminte.

“Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9:10).

Vorbind despre Lazăr, fratele Mariei și al Martei, care fusese bolnav și murise, Isus a spus ucenicilor Săi: “Lazăr prietenul nostru doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn”. Ucenicii I-au zis: “Doamne, dacă doarme, are să se facă bine”. Isus vorbise despre moartea Lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față: “Lazăr a murit”. (Ioan 11:11-14).

Trecuseră deja patru zile de la moartea lui Lazăr, dar el nu se urcase la cer. Dormea în mormânt. Hristos nu l-a chemat din bucuria gloriei cerești pentru a se întoarce în această lume rece și întunecoasă. Nu i-a spus: Lazăre, coboară din cer, ci cerând să se dea la o parte piatra de la ușa mormântului, i-a zis: “Lazăre, vino afară” (Vers. 43).

Biblia nu spune că omul, la moarte, se împarte în două părți, una - materie moartă, pentru mormânt, și alta - un duh abstract, conștient și nemuritor - pentru cer sau pentru un loc de chin. La moarte omul nu eliberează altceva decât suflarea, aerul inhalat. Individualitatea conștientă, eul ce gândește al omului, moare împreună cu corpul. În cazul acesta presupusul duh abstract, conștient și nemuritor al dreptului ar fi în cer, în timp ce înțelepciunea și cunoștința sa ar continua să fie aici. Dar Biblia spune că aceste lucruri încetează la mormânt.

Cuvântul ebraic corespondent pentru “mormânt” este “sheol” și în greacă “hades”. Aceste cuvinte sunt de multe ori traduse ca “infern”. Mormântul și infernul sunt în consecință același lucru.

Mai mult, de multe ori tradus ca “iad”, “sheol” nu semnifică “un loc de chin”. Acest loc nu există. Cu o ocazie Biblia vorbește despre acest loc imaginar.

Patriarhul Iacov se aștepta să coboare în “sheol” când avea să moară (Gen. 37:35; 42:38); unde gândea să găsească pe fiul său Iosif. Dar credea Iacov că fiul său ar fi în așa numitul iad, - potrivit teologiei populare? Dorea el să-l însoțească în acest presupus loc? Până și un copil sincer va înțelege că nu.

Un alt patriarh credincios, Iov, bolnav fiind, dorea să coboare în “sheol” (Iov 14:13). “Da, speranța mea”, spunea el, “se va pogori cu mine la porțile locuințelor morților, când vom merge împreună

să ne odihnim în țărână” (Iov 17:15-16). Dorea și aștepta patriarhul să se coboare în așa numitul iad? În nici un caz.

Iona, relatând experiența sa, a spus că era “în locuința morților”- sheol - Iona 2:2, de unde a strigat către Domnul. Cu aceasta el nu vrea să spună că era într-un loc de chin, în flăcări, ci în pântecul unui pește mare.

Sufletul, care este însăși persoana, moare și este înmormântat. “Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților (același sheol - termen în Biblia originală, care înseamnă locuința morților sau iad, după credință populară). Odată mort sufletul nu se poate elibera din iad. Până chiar sufletul lui Hristos a rămas în iad (mormânt), fiind de aici înviat în a treia zi. “Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților (sheol), spune Isus prin gura lui David, “nu vei îngădui ca prea iubitul Tău să vadă putrezirea” (Psalmi 16:10).

Iată destinul tuturor oamenilor la moarte: “Sunt duși ca o turmă în locuința morților, îi paște moartea și în curând oamenii fără prihană îi calcă în picioare; li se duce frumusețea și locuința morților le este locașul” (Psalmi 49:14). Dacă “locuința morților” este “un loc de chin în flăcări”, atunci rezultă de aici că oile sunt duse acolo când mor. Dar aceasta este mult prea absurd pentru ca oricine să creadă.

Orice om, bun sau rău, la moarte, se întoarce în țărâna pământului. Dar cu aceasta nu se termină totul, deoarece creștinul rămâne în glorioasa speranță a învierii la cea de a doua venire a lui Hristos. “Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților, căci mă va lua sub ocrotirea Lui” (Psalmi 49:15).

NECREDINCIOȘII MORȚI SUNT ÎN CHINURI?

Așa cum dreptii, odată ce mor, nu merg la cer, de asemenea nici necredincioșii nu merg în chinuri când mor, ci sunt păstrați în țărâna pământului pentru ziua judecății, pentru ca atunci să primească pedeapsa meritată: “...Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecății” (2 Petru 2:9). Dacă morții ar merge direct în rai

sau în iad, de ce ar fi necesar ca Dumnezeu să stabilească o zi pentru a-i judeca? Va fi oare o judecată a morților” (Apocalipsa 20:12) destinată să clarifice dacă aceștia merită de fapt a fi cer sau în chinuri (iad) unde, după credința populară, trebuie să meargă din ziua morții? Se va spune oare, după judecată, unora care acum stau în cer: “Pleacă de aici și mergi în iad; ești aici prin înșelăciune!”? sau unora care acum sunt în flăcări: “Mergi de aici, din chinuri, în cer!”? Dacă omul își primește răsplata sa la moarte, de ce este necesară o judecată la sfârșitul veacurilor? Își poate imagina cititorul că un judecător ar pune un inculpat în închisoare, pentru câțiva zeci de ani, pentru ca apoi să examineze cazul său pentru a vedea dacă fapta sa este demnă de această pedeapsă? Nu este respingătoare această idee? Totuși, cei care se numesc maeștri în religie, pretind că mai întâi vine recompensa, pentru drepti, sau pedeapsa pentru necredincioși, și apoi judecata.

Judecata are de scop de a cerceta care dintre cei care stau în morminte merită cerul și care pedeapsa. Înainte de aceasta nimeni nu-și va primi recompensa. “Dar cu împietrirea inimii tale”, spune Pavel, “care nu vrea să te ducă la pocăință, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” (Romani 2:5-7).

Până aici vedem că înainte de “ziua” de “judecată” nimeni nu-și va primi recompensa, deci cum ar putea necredincioșii să fie pedepsiți înainte de a fi judecați?

De multe ori Isus a privit asupra cetății unde săvârșise cele mai mari din minunile Sale și care nu voiau să se căiască, spunând: “Vai de tine Horazine!”, a zis El. “Vai de tine, Betsaido!” Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă. De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până în locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile, care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecății, va fi mai

ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine”. (Matei 11:21-24). Cum poate cineva să citească aceste pasaje și în același timp să susțină că locuitorii acestor cetăți împietrite deja sufăr rigorile pedepsei din ziua în care au murit?

Când vine ziua de executare a judecății asupra celor ce “au făcut răul”, va avea loc o “înviere pentru judecată” (Ioan 5:29). Necredincioșii morți rămân în țărâna pământului până în această zi. Nu merg într-un loc de chin imediat după moarte, deoarece nu pot fi pedepsiți înainte de a fi judecați și vor fi judecați la “învierea pentru judecată”.

DOCTRINA CHINULUI VEȘNIC - O EREZIE

După căderea primilor noștri părinți, “Satan a îndemnat pe îngerii săi să facă un efort deosebit pentru a răspândi credința că omul ar fi din fire nemuritor. Și, amăgind pe oameni să creadă această rătăcire, urma să se ajungă la concluzia că păcătosul ar trăi în nenorocire veșnică. Apoi, prințul întinericului, lucrând prin agenții lui, Îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un tiran răzbunător, declarând că El aruncă în iad pe toți acei care nu-i sunt pe plac și-i face să simtă mânia Lui; și că, în timp ce suferă o groază și un chin de nedescris în flăcările veșnice, Creatorul lor privește cu satisfacție la ei.

În felul acesta arhiamăgitorul pune atributele lui pe seama Creatorului și Binefăcătorului omenirii...

Cât de respingătoare față de orice emoție de iubire și de milă, și chiar pentru simțul nostru de dreptate, este învățătura după care morții nelegiuți sunt chinuți în foc și pucioasă, într-un iad care arde veșnic; că, pentru păcatele unei vieți pământești scurte, trebuie să suferi chinul cât va fi Dumnezeu. Totuși această învățătură a fost mult predicată și este cuprinsă în multe din crezurile creștinătății. Un doctor în teologie spunea: “Privești iadului va mări fericirea sfinților pe vecie. Când văd pe alții cu aceeași natură, născuți în aceleași împrejurări, aruncați într-o așa nenorocire, iar ei atât de deosebiți, își dau seama cât de fericiți

sunt”. Un altul folosea aceste cuvinte: “Când hotărârea de condamnare veșnică se execută asupra vaselor mâniei, fumul chinului lor se ridică veșnic înaintea vaselor milei, care, în loc să aibă partea acestor ființe chinuite, spun: Amin! Aleluia! Lăudați pe Domnul!”

Unde în paginile Cuvântului lui Dumnezeu se găsește o astfel de învățătură? Vor pierde cei răscumpărați în ceruri toate sentimentele de milă și de compasiune, chiar și sentimentul obișnuit al omeniei? Sunt transformate oare în nepăsare și sticism sau în cruzimea fiarei? Nu, nicidecum; nu aceasta este învățătura Cărtii lui Dumnezeu. Aceia care prezintă vederile exprimate în citatele de mai înainte s-ar putea să fie oameni învățați și sinceri, dar sunt amăgiți de sofistăria lui Satan. El îi călăuzește să folosească greșit unele expresii categorice ale Scripturii, dând limbajului un colorit de amărăciune și de răutate care-i aparține lui, dar nu Creatorului nostru. “Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți?” (Ezechiel 33:11).

Ce ar câștiga Dumnezeu dacă am admite că El Își găsește plăcerea în a vedea chinurile veșnice; că El Își găsește plăcere în gemetele, țipetele și blestemele făpturilor ce sufăr, pe care El le ține în flăcările iadului? Pot oare aceste gemete îngrozitoare să constituie o muzică în auzul Iubirii Infinite? Se susține că această pedeapsă de nenorocire nesfârșită asupra celor nelegiuți ar arăta ura lui Dumnezeu pentru păcat, ca fiind un rău care ruinează pacea și ordinea Universului. Ce batjocură grozavă! Ca și când ura lui Dumnezeu față de păcat este un motiv ca el să fie perpetuat. Căci, după învățăturile acestor teologi, continuarea chinurilor fără nădejde de milă scot din minți victimele nenorocite și, când își revarsă mânia în blesteme și hulă, ei măresc continuu povara de vinovăție. Slava lui Dumnezeu nu este nicidecum sporită prin perpetuarea creșterii continue a păcatului de-a lungul veacurilor veșnice.

Este dincolo de puterea minții omenești să aprecieze răul care a fost produs de această rătăcire a chinurilor veșnice. Religia

Bibliei, plină de dragoste și de bunătate și abundând în milă, este întunecată de superstiție și îmbrăcată în groază. Când ne dăm seama în ce culori false a înfățișat Satana caracterul lui Dumnezeu, ne mai miră oare că milostivul nostru Creator este de temut, de groază și chiar urât de oameni? Concepțiile înspăimântătoare despre Dumnezeu, care sunt răspândite în toată lumea prin învățăturile de la amvoane, au dat naștere la mii, ba chiar la milioane de sceptici și de necredincioși.

Teoria chinurilor veșnice este una din învățăturile rătăcite care constituie vinul nelegiurii Babilonului, din care dă să bea popoarelor (Apocalipsa 14:8; 17:2). Este fără îndoială o taină cum slujitorii lui Hristos au primit această rătăcire și au predicat-o de la amvoanele sfinte. Ei au primit-o de la Roma, așa cum au primit și sabatul cel neadevărat. Este adevărat că a fost susținută de oameni mari și buni; dar și lor le-a venit lumină asupra acestui subiect așa cum ne-a venit și nouă. Ei au fost răspunzători numai pentru lumina care a strălucit în vremea lor; noi suntem răspunzători pentru aceea care strălucește în vremea noastră. Dacă ne întoarcem de la mărturia Cuvântului lui Dumnezeu și primim învățături rătăcite numai pentru că părinții noștri le-au învățat, cădem sub aceeași condamnare pronunțată asupra Babilonului; noi bem din vinul desfrânării ei”. Tragedia Veacurilor 549-551 - E.G.White

Pentru ca cititorul să poată aprecia mai bine respingătoarea erezie și doctrina antibiblică a chinului veșnic, cităm în continuare un fragment dintr-o carte pentru copii, intitulată: “Scena iadului”, publicată în Dublin, Irlanda: “Copilașule, dacă vei merge în iad, vei avea un diavol alături pentru a te bate. El va continua să te bată zi după zi pentru totdeauna, fără să se oprească. Prima lovitură va face ca trupul tău să devină atât de ruinat, ca al lui Iov, acoperit de răni, din cap până în picioare. La a doua lovitură trupul tău va fi mai rău ca al lui Iov... Cum va fi atunci corpul tău după ce diavolul te va bate în fiecare moment pentru sute de ani, fără oprire?

Poate exista lucru mai pervertit și mai distrugător de credință și iubire de Dumnezeu, ca această minciună calculată și înfricoșătoare pentru copii?

EXPLICAREA CĂTORVA PASAJE DIFICILE ÎN LEGĂTURĂ CU PEDEAPSA VIITOARE A NECREDINCIOȘILOR

Există în Biblie anumite expresii referitoare la soarta nedreptilor care pot, la prima vedere, să pună la încurcătură cititorul, pasaje care sunt des citate de către cei ce susțin credința eronată în nemurirea sufletului și a chinului fără sfârșit al necredincioșilor. Să le examinăm în continuare:

“*Veșnic*”, “*vecii vecilor*”

“Apoi le va zice celor de la stânga Lui: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (Mat. 25:41).

“Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică” (vers. 45).

“Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor” (Apocalipsa 14:11).

“Și vor fi munciți, zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10).

Cuvintele “veșnic” și “pentru totdeauna” (în vecii vecilor) sunt traduse din greacă “aion” și aionios”. Ultimul este adjectiv, derivat din primul. Acești termeni nu semnifică neapărat “fără sfârșit”. Pot indica o perioadă de timp limitată. Lexicologii definesc astfel cuvântul “aion”:

Liddell & Scott: “Un spațiu sau perioadă de timp, în special perioada unei vieți, *aevum*, un secol, o generație, prin urmare interval de timp, eternitate; la plural, *eis tous aionas ton aionon*, pentru secole de secole, pentru totdeauna și mereu (Gal. 1:5). Semnifică de asemeni un interval de timp clar definit și marcat, o eră, un secol, perioada unei dispensațiuni: *ho aion houtos*, această viață prezentă, această lume”.

Greenfield: durată, finită sau infinită, durată nelimitată, eternitate, o perioadă de timp, trecută sau viitoare, timp, secol, etate, lume, univers”.

Schrevelius: “Un secol, o lungă perioadă de timp, perioadă nedefinită, timp, mare sau mic”.

Sommer: “Timp, viață, durată, secol”.

Când, în limbaj biblic, se dorește denumirea unei perioade de timp mai lungă ca “aion”, se folosește “eis tous aionas ton aionon”. Acesta este “aion”, desfășurat și multiplicat. Este cum se spune “mii de mii” (Daniel 7:10) pentru termenul “mie”. Dar “eis tous aionas ton aionon” nu denumește neapărat “timp fără sfârșit”. Poate semnifica o perioadă de timp îndelungată, dar finită.

Cuvântul ebraic corespondent pentru “aion” este “holam”, care, după lexicologi, denumește de asemeni o perioadă de timp scurtă sau lungă, finită sau infinită.

Foarte frecvent în Scriptură este folosit cuvântul “etern” și “vecii vecilor” cu referire la evenimentele temporale. Să luăm în considerare câteva exemple în acest sens:

“El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința” (Iuda 6). “Lanțurile veșnice” au limită, înțelegându-se “până la judecată în acea mare zi” (Vezi 1 Cor. 6:3).

“Tot așa Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă suferind pedeapsa unui foc veșnic” Iuda 7.

“Focul veșnic” ce a distrus Sodoma și Gomora nu mai este aprins. Nu este adevărat? Cum se vede “veșnic” aici se referă la timpul când focul a căzut pentru a distruge acele cetăți nelegiuite - o perioadă limitată.

“... și stăpânul lui să-i găurească urechea cu o sulă și robul să rămână pentru totdeauna în slujba lui” (Exod 21:6). “Pentru totdeauna” aici are limita sa în ziua morții acestuia.

“Pârâiele Edomului se vor preface în smoală și pulberea lui în pucioasă; da, țara lui va fi ca smoala care arde. Nu se va stinge, nici zi, nici noapte și fumul lui se va înălța în veci. Din veac în veac va fi pustiit și nimeni nu va trece prin el în veci de veci” (Isaia 34:9-10). Cum se sublinia în versetul anterior profetul vorbește aici atât de distrugerea pământului Edom, cât și de judecățile ce vor veni în această lume, la cea de a doua venire a lui Hristos. În ambele cazuri “în veci”, se referă la o perioadă limitată, deoarece focul ce a distrus Edomul s-a stins, așa că s-a terminat lucrarea sa distrugătoare; și în

același mod se vor stinge focurile judecății de la sfârșitul lumii, când acest pământ va fi locuit în veșnicie de sfinți (vezi Matei 5:5; 2 Petru 3:13 etc.). Cuvintele “din veac în veac” semnifică în ambele cazuri o lungă perioadă, dar nu un timp fără sfârșit.

Iona, referindu-se la rămânerea sa în pântecul peștelui, zice: “...zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie...” (Iona 2:6). Dar acesta “pe vecie” a durat doar “trei zile și trei nopți” (Iona 1:17).

Vom vedea încă, cum cuvântul “veșnic”, când este folosit în sens de “fără sfârșit”, de multe ori nu se referă la continuitatea faptului, ci la rezultatele lui. În Evrei 5:9 se vorbește spre exemplu de o “mântuire veșnică”. Și ce este veșnic aici, actul salvării sau rezultatul salvării? Evident că rezultatul. În Evrei 6:2 citim despre o “judecată veșnică”. Din aceasta înțelegem că ceea ce este etern este efectul judecății, și nu actul de a judeca. Același lucru îl înțelegem în legătură cu “răscumpărarea veșnică”, de care se vorbește în Evrei 9:12. Astfel cazul folosirii cuvântului “veșnic” în expresia “foc veșnic”, ar avea o semnificație “fără sfârșit”, putând înțelege că acest foc va fi veșnic în efectele sale, rezultatele sale fiind eterne, deoarece în realitate cei nedrepti vor fi distruși sau exterminați și niciodată nu vor putea fi eliberați din acest stadiu (Obadia 15,16).

"VIERMELE" CARE "NU MOARE" ȘI "FOCUL" CARE "NU SE STINGE"

“Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, tai-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9:43,44).

Acest pasaj este citat în mod frecvent de cei care cred în nemurirea sufletului, ca o dovadă a chinului nesfârșit pentru cei nedrepti.

Termenii pe care Isus i-a folosit aici erau bine cunoscuți de ascultătorii Săi, și ei știau exact ceea ce dorea El să spună. Înțelegeau

că El vorbea de o distrugere sau exterminare completă a păcătoșilor, prin elementele distrugătoare - focul și viermele. O reflectare simplă asupra termenilor folosiți de Isus ne conduce la această concluzie.

Cuvântul “gheenă” este tradus aici din vocabularul grec “Gheena”. Lexicologul Greenfield îl definește astfel: “Gheena, valea Hinon, în sudul Ierusalimului, era cunoscută ca loc unde se celebra cultul lui Moloch și a fost apoi populată cu toate felurile de imoralități și era un loc de depozitare a pieilor de animale și cadavrelor tuturor răufăcătorilor. Și pentru a se consuma aceste necurății, pentru a evita ciurma, care ar fi rezultat cu siguranță din acumularea atâtor murdării, se menținea un foc continuu”. Și putem adăuga: Ceea ce focul nu consuma era ros de viermi. Acești doi agenți de distrugere existau permanent și prin urmare distrugerea cadavrelor lăsate aici era completă. Isus a indicat deci aceste scene binecunoscute pentru acei cărora le vorbea, pentru a-i face să înțeleagă distrugerea completă rezervată în viitor, păcătoșilor.

În versetele la care ne-am referit, Hristos nu vorbește de duhuri sau spirite fără corpuri, conștiințe și nemuritoare (lucruri care de altfel nu există), aruncate în foc, ci de persoane concrete... “Căci este spre folosul tău”, spune El, “să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Mat. 5:19). Aceasta anulează ideea populară că “sufletul fără corp” al păcătosului este aruncat în iad, cu ocazia morții.

Aceste cuvinte ale lui Hristos, referitoare la pedepsirea viitoare a păcătoșilor, se bazează evident pe un fragment binecunoscut din Scriptură, pentru cei care-L ascultau: “Și când vor ieși vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea, căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge; și vor fi o pricină de groază pentru orice făptură” Isaia 66:24. Aceasta se va verifica doar după mia de ani, când vor trebui făcute “ceruri noi și un pământ nou” (vers. 22). Va avea deci loc învierea păcătoșilor (Apocalipsa 20:5,6), numită “învierea pentru judecată” (Ioan 5:29). Atunci va fi aplicată asupra lor judecata. Păcătoșii sunt deci păstrați “ca să fie pedepsiți în ziua judecării” (2 Petru 2:9). Va cădea atunci foc din cer și îi va mistui (Apocalipsa 20:9). Aceasta va fi “moartea a doua” (vers. 14) și distrugerea finală (definitivă) a păcătoșilor.

Atunci Dumnezeu va face “să piară și sufletul și trupul în gheenă” (Mat.10:28) ale tuturor celor ce au abuzat de bunătatea Sa. “Sufletul” care este viața, va dispărea primul, apoi corpul. Nu vor exista suflete fără corpuri, arzând la nesfârșit.

“Dar”, întreabă unii, “cum se înțelege expresia *focul care nu se va stinge*”? Aceste cuvinte sunt traduse din greacă “pur asbeston”, care înseamnă “foc neconsumabil” (Vezi Marcu 9:43). Biblic, “foc neconsumabil” nu este un foc ce arde fără să se stingă, ci un foc ce nu se stinge înainte de a-și termina lucrarea distrugătoare. Întâlnim în Biblie, diferite referiri la foc ce nu se stinge, care, totuși s-a stins când s-a consumat materia ce o cuprindea: “Spune pădurii de la miazăzi: Ascultă cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‘Iată voi aprinde un foc în tine, care va mistui orice copac verde și orice copac uscat: nimeni nu va putea stinge flacăra aprinsă și totul va fi ars de ea, de la miazăzi până la miazănoapte. Și orice făptură va vedea că Eu Domnul l-am aprins și nu se va stinge nicidecum’ ” (Ezechiel 20:47-48).

“Domnul ține un praznic în Boțra, și un mare măcel este în țara Edomului... Pârâiele Edomului se vor preface în smoală și pulberea lor în pucioasă; da, țara lui va fi o smoală care arde. Nu se va stinge nici zi, nici noapte și fumul lui se va înălța în veci. Din veac în veac va fi pustiit și nimeni nu va trece prin el din veci în veci” (Isaia 34:6-10).

Avem încă un exemplu mai adecvat: distrugerea Ierusalimului prezisă de Domnul prin profetul Ieremia: “Dar dacă nu veți asculta când vă poruncesc să sfințiți ziua Sabatului, să nu duceți nici o povară și să n-o aduceți înăuntru pe porțile Ierusalimului, în ziua Sabatului, atunci voi aprinde un foc la porțile cetății, care va arde casele cele mari ale Ierusalimului și nu se va stinge” (Ier. 17:27). Versiunea a 7-a (Septuaginta), folosește aici aceeași expresie ca în Marcu 9:43 - “pur asbeston”. Acest “foc care nu se stinge” s-a stins totuși după ce cetatea a fost distrusă. Împlinirea acestei părți a prezicerii contra Ierusalimului este descrisă astfel în altă parte a Scripturii: “Au ars casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidurile Ierusalimului și au pus foc tuturor caselor lui și au nimicit toate lucrurile scumpe... ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit

prin gura lui Ieremia; până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiită, până la împlinirea celor 70 de ani” (2 Cor. 36:19-21).

“Pur asbeston” este un foc ce nu se stinge înainte de a se consuma totul (până ce totul se reduce la cenușă).

DEFINIȚII ALE “SPIRITULUI” ȘI “SUFLETULUI”

SPIRITUL

Cuvântul “spirit” (în ebraică “nechama” sau “ruah”, și în greacă “pneuma”) este folosit în Biblie cu diferite semnificații cum ar fi:

Totalitatea facultăților morale și intelectuale, cum ar fi caracter, înțelegere, gândire etc.:

Num. 5:13-14; Iov. 20:3; Psalmii 51:10; Proverbele 17:27; Isaia 19:14; 29:10,24; Ezechiel 11:5; Osea 4:12; Țefania 3:9; Zaharia 12:1; Luca 1:17; 2:40; 1 Cor. 2:11-12; 4:21; 5:3; 2 Cor. 4:13; 12:18; Efeseni 4:23; Fil. 1:27; 2 Timotei 1:7; Iacov 3:16.

Curaj sau energie:

Gen. 45:27; Judec. 15:19; 1 Regi 10:5,6; 1 Samuel 30:12; Iov 17:1; Psalmi 143:7.

Respirație:

Iov 14:10; 34:14,15; Ecclesiastul 3:19-21; 12:7; Psalmi 146:4; Luca 8:55; Iacov 2:26; Apocalipsa 11:11.

Principiu vital sau viață:

Iov 10:12; 12:10; Psalmi 31:5,15; Luca 8:55; 1 Cor. 5:5; Iacov 2:26; Apocalipsa 13:15.

Putere divină:

Gen. 1:2; Numeri 11:25; Isaia 44:3; 61:1; Fapte 11:15,16; 1 Cor. 6:19

Înger:

2 Cronici 18:18-20; Iov. 4:15-16; Fapte 8:26,29; Evrei 1:13,14

În nici un caz însă “spirit” nu înseamnă “ființă abstractă și nemuritoare ce continuă să trăiască în stare de conștiință, în afara corpului, după moartea acestuia. “Spirit” în acest sens nu există.

SUFLETUL

Cuvântul “suflet” (în ebraică “nefeh” și în greacă “psike”) are de multe ori în Biblie sensul de “persoană” sau “creatură”.

Biblic, omul poate genera suflete (Ex. 1:5); sufletul are sânge ce poate fi vărsat (Geneza 9:5; Ieremia 2:34); poate fi ținut în brațe și aruncat (din brațe) (Ezechiel 13:20); poate mânca și bea (Lev. 17:12; Luca 12:19); poate slăbi și se poate îngrășa (Psalmi 106:15; Proverbele 11:25); se poate omori (Ezechiel 13:19); poate fi ștrangulat (Iov 7:15); la moarte “sufletul se apropie de groapă” (Iov 33:22). “Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților?” (Psalmi 89:48).

De multe ori “sufletul” este de asemenea folosit în Biblie în sensul de “principiu vital” sau “viață” prezentă sau viitoare, astfel că traduceri biblice folosesc de multe ori termenii “suflet” și “viață” în mod indiferent, conform exemplului următor:

În versiunea J. Almeida, de exemplu, citim: “sufletul trupului este în sânge” (Leviticul 17:11), în timp ce versiunea Matos Soares în același pasaj scrie: “viața trupului este în sânge”. “Și pe când își dădea ea sufletul, căci trăgea să moară...” (Gen. 35:18 - Almeida). Moffatt, la rândul său, traduce: “Viața a părăsit-o, căci a murit...”

“... sufletul copilului s-a întors în el și a înviat” (1 Regi 17:22 - Almeida). În versiunea Moffat, citim același pasaj după cum urmează: “Viața copilului s-a întors în el și a reînviat”.

“Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? sau ce ar da un om pentru sufletul său?” (Marcu 16:26 - Almeida). Același verset în trad. Brasiliera: “Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde viața? Sau ce ar da un om în schimbul vieții sale?”

“Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el” (Faptele 20:10 - Almeida). H.Rohden traduce astfel acest verset: “Nu vă tulburați; încă are viață”.

(Acestea sunt versiuni ale Bibliei în limba portugheză).

Uneori “suflet” este folosit în Biblie în același sens cu “inima” sau centrul sentimentelor, emoțiilor, afecțiunilor, voințelor etc. Vezi exemple în Leviticul 16:29; Num. 21:4; Deuteronom 11:18; Iosua

23:13; 1 Samuel 18:1; 1 Cronici 22:19; Marcu 12:30; Fapte 4:32; Filipeni 1:27.

În ziua de astăzi se obișnuiește să se spună: “persoana mea” în loc de “eu”, “persoana ta” în loc de “tu”. Tot astfel, în timpurile biblice se obișnuia să se spună “sufletul meu” pentru “eu”, “sufletul tău”, pentru “tu”, “sufletul său” pentru “el”. Examinați următoarele exemple în acest sens:

“Fă-mi o mâncare cum îmi place mie și adu-mi s-o mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri” (Gen. 27:4).

“...căci nu este pâine, nici apă și ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă”. “Acum mi s-a uscat sufletul: nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta” (Numeri 21:5; 11:6).

“Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din locuința morților?” (Psalmi 89:48). “Și voi zice sufletului meu: “Suflete, ai multe bunătați, strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te” (Luca 12:19). “Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca prea iubitul tău să vadă putrezirea” (Psalmi 16:10; Fap. 2:27).

A spune “pentru ca sufletul meu să te binecuvânteze” este același lucru cu a spune “pentru ca eu să te binecuvânteze”; “sufletul nostru s-a săturat de această hrană” este același lucru cu “ne-am săturat de această hrană”; sufletul omului care merge spre mormânt este însăși omul etc.

Cine poate contrazice aceasta? Cine nu înțelege un lucru atât de simplu și explicit?

În Numeri 9:6-7, în originalul ebraic, se vorbește despre câțiva care erau necurați pentru că se atinseseră de un suflet (evreiește “nefech”), adică de om mort. Sufletul unui om, în limbaj biblic poate fi deci însuși omul.

Niciodată totuși în Biblie “suflet” nu înseamnă “o ființă imaterială, conștientă, nemuritoare și separată de corp după moarte”. Omul nu posedă această entitate. Acest lucru nu există. Este o simplă himeră. Nu poate fi prezentat nici un singur verset biblic în care cuvântul “suflet” să fie folosit în acest sens.

FIINȚE - SPIRITE

Prin Sfintele Scripturi putem înțelege clar că, în afară de această lume, există de asemeni altele, care sunt tot la fel populate. Ființe vii există nu doar pe acest glob, ci în tot universul. Existența de ființe extraterestre a fost întotdeauna recunoscută de toate popoarele și mai este încă astăzi. Și aceasta se datorează manifestărilor acestor ființe față de oameni.

Există totuși multe superstiții și idei eronate în legătură cu aceste ființe spirite. Mulți cred că un spirit este o fabulație și nimic mai mult. Dacă ar fi fost așa nu ar fi fost posibil ca ființele spirite să se manifeste cu dovezi vizibile și evidente ale existenței lor reale, cum se întâmplă în realitate.

Îngeri

Se crede de asemenea că “duhurile slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Ev. 1:14), spiritele acestea pe care Tatăl le numește “îngeri” (vers. 13), ar fi spiritele morților. Dar Biblia ne spune că existau îngeri înainte ca vreo ființă umană să fi murit. Când primii noștri părinți, din cauza neascultării, au fost alungați din Eden, Dumnezeu a așezat heruvimi la poarta grădinii pentru a păzi drumul spre pomul vieții (Gen. 3:24). Și când Dumnezeu a pus temeliele pământului, toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie (Iov. 38:4-7). Până aici putem vedea că îngerii nu sunt spiritele persoanelor moarte, ci ființe create cu natura pe care o posedă. Niciodată nu s-au încarnat în oameni. Încarnare sau reîncarnare nu există. Biblia ne spune de asemenea că îngerii sunt superiori oamenilor (Psalmi 8:5; Evrei 2:7). Iată aici o altă dovadă că îngerii nu sunt spirite care au părăsit trupul.

Credința că îngerii au natură abstractă face parte din mulțimea minciunilor satanice în privința sufletului: nemurirea sufletului, starea conștientă a morților, chinul veșnic etc. Sunt mulți care au știut să se apere de aceste înșelătorii, dar nu sunt complet liberi de acest ansamblu de minciuni, deoarece, prin influența credinței populare, cred că îngerii sunt imateriali și că tot la fel ar fi și corpurile spirituale (1 Cor. 15:44) ale sfinților înviați.

Îngerii sau ființele spirituale nu sunt abstracți, cum se presupune în general. Sunt în întregime concreți și tangibili. Aceasta însă nu dorește să spună că au corpuri de natură umană coruptibilă (Luca 24:37,39). Sunt constituiți dintr-o altă substanță, glorioasă.

Satan este un înger. Înainte de căderea sa, când era încă în cer, poziția sa era de “heruvim ocrotitor” (Ezechiel 28:16). El, totuși, în nici un caz nu este imaterial, ci este concret. Aceasta o vedem din descrierea ce i se face în continuare: “Stăteai în grădina Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.” (Ezechiel 28:13)

Că îngerii sunt ființe fizice, vedem de asemeni prin faptul că ei mănâncă alimente (Gen. 18:8). Mana este numită de asemeni “pâinea îngerilor” (Psalmi 78:25). Dreptii înviați vor fi la fel ca îngerii (Luca 20:36) și în împărăția lui Dumnezeu de asemeni vor mânca și vor bea. “Vă spun”, le-a zis Isus, “că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Matei 26:29). “Celui ce va birui”, este făgăduința Salvatorului, “îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2:7), care dă “rod în fiecare lună” (Apocalipsa 22:2). Vezi de asemenea Ezechiel 47:12.

Ființele spirite sunt în mod normal invizibile ochilor umani. Omului, păcătos fiind, nu-i este dat să vadă îngerii pentru că este incapabil de a suporta gloria lor. Dar faptul că nu putem vedea nu înseamnă că nu există; cu atât mai puțin nu înseamnă că sunt imateriali. Invizibilitatea unui lucru nu dovedește inexistența sa fizică.

Dacă Dumnezeu ar deschide ochii noștri, orbiți din cauza păcatului, atunci am vedea îngerii în jurul nostru, așa cum “Domnul a deschis ochii lui Balaam și el a văzut pe îngerul Domnului” (Numeri 22:31).

Un înger, pentru a deveni vizibil, nu se materializează deoarece nu este necesar, căci deja este material. Nu suferă nici o transformare. Cei care sufăr transformare sunt ochii omenești. Închiși nu pot vedea îngerii, dar când sunt deschiși vor vedea, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Balaam.

Un alt caz tipic pe care îl vom explica, îl întâlnim în relatarea încercuirii cetății în scopul capturării profetului Elisei, de către sirieni. Siria era în război cu Israel și profetul, prin descoperire divină, făcea ca regele lui Israel să știe planurile sirienilor. Regele Siriei a crezut că era trădat de unul dintre ai săi și, făcând o cercetare, unul din slujitorii i-a spus: “Nimeni împărate, domnul meu, dar proorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare”. Atunci împăratul a zis: “Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă. I s-a spus că este în Dotan. A trimis acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea și au înconjurat cetatea cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: Ah, domnul meu, cum vom face? El a răspuns: Nu te teme căci mai mulți sunt cei cu noi, decât cu ei. Elisei s-a rugat și a zis: Doamne, deschide-i ochii să vadă. Și Domnul a deschis ochii slujitorului care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei” (2 Regi 6:13-17).

Domnul permite de multe ori ca îngerii să se prezinte în mod vizibil oamenilor în scopul de a-i instrui. Așa a fost când Dumnezeu a trimis un înger la profetul Daniel, pentru a-l anunța cu privire la ceea ce avea să se întâmple în viitor: “Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. Trupul lui era ca o piatră de hrisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi. Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă, și au luat-o la fugă ca să se ascundă! Eu am rămas singur, și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit, și am pierdut orice vlagă. Am auzit glasul cuvintelor lui; și pe când auzeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ”. (Daniel 10:5-9).

Gărzilor romane, care păzeau corpul lui Isus, li s-a arătat un înger, care a rostogolit piatra de la mormântul în care zăcea Salvatorul. Acest mesager ceresc este descris astfel: “Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a

pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți”. (Matei 28:2-4).

Aceste descrieri ar fi improprii dacă îngerii ar fi fost ființe abstracte. Alte cazuri de apariție a îngerilor sunt înregistrate în Numeri 22:22-31; Judec. 13:3; 2 Samuel 24:16-17.

De multe ori îngerii s-au prezentat oamenilor în formă umană. Pavel scrie că “unii au găzduit, fără să știe pe îngeri”(Ev. 13:2). Trei îngeri s-au arătat odată lui Avraam. Acesta i-a adăpostit, le-a oferit mâncare și citim că “au mâncat” (Gen. 18:2-9). Înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei de asemeni lui Lot i s-au arătat doi îngeri. Lot, gândind că sunt oameni ca și el i-a întâmpinat și le-a zis: “Domnii mei, intrați vă rog în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și splălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineață și vă veți vedea de drum”. “Nu”, au răspuns ei, “ci vom petrece noaptea în uliță”. Dar Lot a stăruit de ei până au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azimi și au mâncat” (Gen. 19:1-3). Odată “pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el, și i-a zis: “Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” El a răspuns: “Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit”. Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: “Ce spune Domnul meu robului Său?” Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: “Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt”. Și Iosua a făcut așa”. (Iosua 5:13-15)

Biblia ne vorbește de două clase de îngeri: buni și răi. A existat o răscoală contra autorității lui Dumnezeu și rebelul numit Satan, “a fost aruncat la pământ și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (Apocalipsa 12:7-8). “Dumnezeu nu a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați în întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată” (2 Petru 2:4). “Adâncul” în care au fost aruncați este închisoarea sa pe acest pământ. Nu sunt în suferință, dar sunt păstrați pentru judecată, când își vor primi pedeapsa meritată. Apostolul Iuda, vorbește despre aceasta: “El a

păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. Iuda 6.

Îngerii sunt superiori oamenilor în înțelepciune, putere și glorie (2 Petru 2:11). Atât cei buni, cât și cei răi, sunt dotați cu o putere ce se numește “spirit” și prin această putere lucrează în fiii oamenilor. Biblia vorbește despre “spirite de demoni” (Apocalipsa 16:14). De aici se înțelege că demonii, sau îngerii căzuți, posedă spirite. Îngerii pot de asemenea, prin spiritul pe care îl posedă, să influențeze pe oameni la a gândi, a vorbi și a acționa. Un exemplu în acest sens întâlnim în 1 Regi 22:20-22: “Și Domnul a zis: ‘Cine va amăgi pe Ahab, ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?’ Și au răspuns unul într-un fel, altul într-altul. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului, și a zis: ‘Eu îl voi amăgi’. Domnul i-a zis: ‘Cum?’ ‘Voi ieși’, a răspuns el, ‘și voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui’. Domnul a zis: ‘Îl vei amăgi, și-ți vei ajunge ținta; ieși și fă așa!’ ”

Când demonul, prin intermediul spiritului, lucrează într-o oarecare persoană, acesta va deveni posedat sau demonizat. Isus, când era în lume, a vindecat “mulți demonizați” (Mat. 8:16), dând afară demonii din ei sau spiritele demonilor. Citim că “În sinagogă se afla un om, care avea un duh de drac necurat și care a strigat cu glas tare: Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”. Isus l-a certat și i-a zis: “Taci, și ieși afară din omul acesta!” Și dracul, după ce l-a trântit jos, în mijlocul adunării, a ieșit afară din el, fără să-i facă vreun rău”. (Luca 4:33-35).

Motivul pentru care îngerii sunt numiți “spirite” se explică prin figura de stil numită “sinecdocă”. Se spune de exemplu, după acest stil, “100 acoperișuri” pentru “100 case”, “oraș de 200.000 suflete” în loc de “oraș de 200.000 locuitori”, “o velă” în sensul de “barcă cu velă” etc. În Sfânta Scriptură apare de asemeni această figură de stil și altele asemănătoare. Urmașii lui Hristos sunt numiți de exemplu: “sarea pământului” sau “lumina lumii” (Matei 5:13-14), termeni care sunt folosiți simbolic pentru a descrie cunoștința, atitudinea, comportamentul, faptele, etc. creștinilor. Un alt exemplu:

“Cuvintele pe care Eu vi le-am spus”, a zis Isus, “sunt duh și viață” (Ioan 6:63). Însoțite de puterea Spiritului Sfânt, cuvintele lui Hristos transformă caracterul omului, pregătindu-l pentru viața veșnică. În acest sens sunt duh și viață. Totuși în sine însele, literal, nu sunt.

Îngerii la rândul lor sunt numiți “spirite” în loc de ființe dotate cu spiritualitate. Va fi totuși impropriu ca cineva să creadă că îngerii sunt spirite în mod literal și prin urmare, abstracte, cum va fi de asemeni impropriu să considerăm creștinii ca fiind în mod literal sare sau lumină.

Hristos

Despre Hristos este scris că El a fost făcut “un duh dătător de viață” (1 Cor. 15:45). Apostolul Ioan care L-a văzut în viziune, L-a descris ca fiind o ființă personală, concretă: “Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui”. (Apocalipsa 1:13-16)

Tatăl

Dumnezeu Tatăl de asemeni este Duh (Ioan 4:24) și totuși este o ființă personală, fizică, nu doar pentru că Hristos este “întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3), dar de asemeni pentru că Tatăl este descris astfel (Dan. 7:9).

“Sufletul” și “duhul” oamenilor

Cum am demonstrat deja în paginile anterioare, Scriptura folosește frecvent termenul “suflet” ca sinonim pentru om sau creatură. Aceasta se datorează faptului că omul luat ca întreg este dotat cu un suflet, un principiu de viață. Avem deci, aici același caz de sinecdocă. Există de asemenea câteva cazuri în care Biblia, prin

aceeași figură de stil, folosește termenul “spirite” ca sinonim pentru “oameni”.

Cu această ocazie considerăm necesar de menționat că în Biblie uneori există echivalență între “suflet” și “spirit” când acești termeni sunt folosiți pentru a semnifica “viață”. În alte sensuri totuși Biblia face distincție între unul și altul. Pavel zice că Cuvântul lui Dumnezeu “pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul” (Ev. 4:12). Și pentru ca sufletul să fie separat de duh trebuie ca cele două să fie două lucruri diferite. În alt loc apostolul sfătuiește pe creștini astfel: “Dumnezeul păcii să vă sfințească, El însuși pe deplin; și duhul vostru și sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23). “Duhul” este aici “conștiința, gândirea” etc. și “sufletul” este “senzitivul, emoționalul” etc.

În greacă sufletul este “psike” și “duhul” este “pneuma”. Apostolul Pavel vorbește de corpul nostru actual cu sensul de “corp firesc” (soma pneumatikon) - 1 Cor. 15:44. Dacă deci, nu există nici o distincție între suflet și duh, de asemenea nu există nici o distincție între corpul firesc și corpul spiritual. În 1 Corinteni 2:14-15 întâlnim această distincție: “Dar omul firesc (psikikos) nu înțelege lucrurile Duhului lui Dumnezeu... Omul duhovnicesc dimpotrivă poate să judece (discerne) totul...” În Iuda 19 există un alt exemplu.

NECROMANȚIA ANTICĂ ȘI MODERNĂ

De când Satan a lansat în Eden marea minciună de nemurire a sufletului - “Hotărât că nu veți muri”- el a căutat să susțină această falsitate, făcând să se arate locuitorilor pământului, îngeri căzuți (demoni) în forma persoanelor moarte, pentru a-i face să creadă că în cazul omului la moarte, în realitate se desprinde un “duh” nemuritor care supraviețuiește corpului în stadiu de conștiință. Demonii au putere de a reproduce cu exactitate aspectul, gesturile, expresiile, tonul vocii etc. Contrafacerea este perfectă. Trimiși de Satan ei se manifestă celor vii înălțați în “duhurile” sau “spiritele” fără corp ale rudelor sau prietenilor care au coborât în mormânt. Pretind a fi fericiți în bucuria cerului și spun că sunt trimiși pe

pământ ca “duhuri slujitoare trimise să slujească în favoarea acelor care vor moșteni salvarea”. Cunosc cu precizie trecutul celor vii, în toate detaliile sale și pot să le relateze toate incidentele din viață, de la început. Nici un mister nu există pentru ei în acest sens. Pretind a nutri un profund interes pentru bunăstarea lor și spun că sunt împuterniciți pentru a veni la ei, a-i lumina, a le aduce mângâiere în ore amare. De multe ori le dau sfaturi bune și îi avertizează împotriva răului. Astfel câștigă încrederea celor cu care comunică și în continuare îi învață lucruri care stau în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu, conducându-i în acest fel spre pierzare. Aceste duhuri înșelătoare pun de-o parte Legea lui Dumnezeu, disprețuind Spiritul harului, au în vedere profanarea sângelui legământului, desconsideră mijlocirea Mântuitorului nostru în sanctuarul din cer și neagă divinitatea lui Hristos. Nu fac nici o distincție între drept și nedrept, între curat și necurat, între sfânt și profan.

Necromanția și vrăjitoria din trecut și toate formele de sacrilegiu și idolatrie care, din timpuri îndepărtate s-au răspândit între națiunile pământului, se învârteau în jurul comunicării cu demonii personificați în rudele sau prietenii morți. Acei care se integrau în această practică pretindeau a fi instruiți și iluminați de spiritele persoanelor moarte. Dumnezeii păgâni erau pretinsele spirite ale eroilor care erau morți. În concluzie religia păgânilor era și este și astăzi, cultul morților. Aceasta putem să o consemnăm prin Sfânta Scriptură. Este scris că moabitele “au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor și poporul a mâncat și s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alipit de Baal-Peor...” (Num. 25:1-3). Acești dumnezei erau în mod just morți, deoarece psalmistul, referindu-se la acea experiență a israeliților, zice: “Ei s-au alipit de Baal-Peor și au mâncat vite jertfite morților” (Psalmi 106:28). Israel participase la sacrificiile oferite “morților” care erau “dumnezeii” păgânilor. Biblia declară cultul morților ca fiind cultul demonilor. “Dimpotrivă, eu zic că jertfesc Neamurilor, jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii” (1 Cor. 10:20). Presupunând a sluji cultului morților, slujesc în realitate demonilor.

Israeliiților Dumnezeu interzisese în mod categoric a sluji morților sau a-i consulta. Citim aceasta în diferite părți ale Bibliei. Și neascultarea de această interdicție era pedepsită cu moartea. Atât de insuportabilă era pentru ochii lui Dumnezeu această practică idolatră! Profetul Isaia a scris: “Dacă vi se zice însă: “Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc, răspundeți: “Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morți pentru cei vii? La lege și la mărturie!” Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”(Isaia 8:19-20). Și citim în altă parte: “După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveți să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; și din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ții în totul totului tot numai de Domnul Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul Dumnezeul tău, nu-ți îngăduie lucrul acesta.” (Deuteronom 18:9-14). “Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort, sau se îndeletnicește cu ghicirea, să fie pedepsiți cu moartea; să-i uciideți cu pietre: sângele lor să cadă asupra lor”. (Leviticul 20:27).

Această veche idolatrie păgână a pătruns de asemenea sub numele de “cultul morților”, și “invocarea sfinților”, în prima biserică creștină și necromanția și vrăjitoria din antichitate prin porțile mării minciuni despre nemurirea sufletului, s-a introdus de asemenea sub numele de “spiritism” între creștini. Atât idolatria și necromanția antică, cât și spiritismul modern, se concentrează în jurul pretensei comunicări cu morții și se bazează pe minciuna lansată de Satan în Eden: ‘Hotărât că nu veți muri’. Apariția spiritismului între creștinii cunoscători este profețită în Biblie: “Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda

de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” (1 Timotei 4:1). Acțiunea de proporții și marile minuni ale lui Satan prin spiritism, vrăjitori și făcători de minuni, apostolul Pavel o declară ca fiind unul din semnele apropierii venirii Domnului. Există astăzi mulți făuritori de minuni care nu-și zic spiritiști, dar a căror putere prin care fac minunile, vine de la Satan. Apostolul Ioan, vorbind despre puterea făcătoare de minuni care avea să apară în ultimele zile, scrie: “Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia.” (Apocalipsa 13:13-14). Și Hristos răspunzând la întrebarea ucenicilor: “Care vor fi semnele venirii Tale la sfârșitul lumii?”, a spus printre alte lucruri, următoarele: “Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24).

Spiritismul face lucruri de admirat: zgomote care descoperă anumită inteligență - de exemplu: orice lovături și imitari de sunete; mișcări de obiecte, de asemenea cu semne de inteligență, ca: mese, paturi, scaune, etc. - sunt mutate din locul lor, trântite la pământ, împinse cu violență, etc., deschiderea și închiderea ușilor, folosirea instrumentelor de muzică, deschiderea unei case de bani bine închisă, scrierea cu o pană sau cu un toc pe o hârtie, sau cu cretă pe o tablă etc.; diferite activități musculare, nervoase și spirituale de mediumuri, independente de orice influență a altor ființe terestre, urmate de a vorbi, a scrie, a predica, a citi, a filozofa și a profetiza; apariția brațului sau mâinii unui spirit sau a unei forme umane complete; conversarea între persoane moarte; contact cu ființe moarte și alte probe evidente ale existenței lor; intervenții chirurgicale, mesaje de consolare, avizare de întâmplări viitoare și necunoscute care se confirmă mai târziu; rețete de remedii de bun efect; avertizări contra pericolelor etc. - toate acestea fără intervenția mâinilor sau inteligenței umane.

Aceste fenomene notabile se realizează în prezența fiziologilor, chimiștilor, fizicienilor, matematicienilor, naturiștilor și toți aceștia

au confirmat că, prin spiritism sunt acționate minunate forțe invizibile. Spiritismul numără astăzi mii de adepți.

Spiritismul se îmbracă cu o manta de înțelepciune și sub forma unei științe înalte, a penetrat de asemenea în cercurile intelectualilor, atrăgând multe persoane din toate ramurile (de cunoștințe). Mulți vizitează centre spiritiste numai din simplă curiozitate și se străduiesc să explice manifestările care se verifică aici, spunând că nu se tratează alte lucruri, ci doar minciună din partea mediumurilor. Este adevărat că de multe ori au fost prezentate artificii înșelătoare cu manifestări extraordinare. Dar au fost de asemeni multe prezentări evidente de putere supranaturală. Și când îndoielile se prezintă, sunt conduși să le accepte ca manifestări de mare putere din partea lui Dumnezeu. Așa se întâmplă cu mii și mii, din toate clasele sociale și gradele de cultură, inclusiv atei declarați cad în înșelătoria domnului întunericului. Sunt înșelați nu prin ceea ce spiritismul pretinde că face, ci prin ceea ce face în realitate. Aceasta nu s-ar întâmpla dacă ar avea cunoștința de prețioasele adevăruri conținute în Sfânta Scriptură, deoarece acestea le-ar servi ca scut contra atacurilor mincinoase ale răului.

Nu se poate nega că spiritismul este darnic în privința carității, dar pentru aceasta nu înseamnă că nu este satanic. Satan nu se descoperă oamenilor așa cum el este în realitate, deoarece dacă ar face aceasta, nimeni nu ar fi prins în înșelătoriile sale. Un mormânt poate fi lucrat și frumos zugrăvit pe dinafară și plin de “oasele morților de orice fel de necurăție” (Mat. 23:25-27) pe dinăuntru. Tot astfel Satan poate să folosească mantaua unor adevăruri, introducând multe și periculoase minciuni. “Și nu este de mirare căci chiar Satan se va preface într-un înger de lumină” (1 Cor. 11:14). Isus a stabilit o regulă care ne dă posibilitatea să discernem între adevăr și rătăcire, în materie de religie: “După roadele lor îi veți cunoaște” (Mat. 7:16).

Și care sunt fructele spiritismului? Vicii distrugătoare pentru corp și suflet, crime de tot felul, adulter, sinucideri, demență, etc. Spiritismul mai mult decât orice, este cel care umple spitalele.

Demonii, cu puterea lor, lucrează în oameni, influențându-i să practice tot felul de rele pentru distrugerea lor și a altora. În timpul

lui Isus existau multe persoane posedate de demoni. Aceștia făceau din captivii lor jucării în mâinile lor, suferind în multe feluri. Pe mulți demonizați. Isus îi vindeca (Mat. 8:16). Odată “L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți că nimeni nu putea trece pe drumul acela” (Mat. 8:28). Erau oameni cu mintea tulburată, umblând goi, făcând spume la gură și cu tăieturi pe corp. Nu era numai un demon care îi chinuia, ci “mulți”, o “legiune” (Marcu 5:9). Isus a dat afară aceste spirite de diavoli și le-a permis să intre într-o turmă de porci care pășteau acolo; “și turma s-a repezit de pe râpă în mare” și s-au înecat. Și iată că cei doi oameni care fuseseră chinuiți de legiunea de demoni, s-au așezat la picioarele lui Isus, îmbrăcați și întregi la minte” (vers. 15). Cu altă ocazie un om a adus pe fiul său la Isus, zicând: ‘Doamne, ai milă de fiul meu care este lunatic și pătimește rău; de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă’; “fiul meu este stăpânit de un duh mut; oriunde îl apucă îl trăneste la pământ. Copilul face spume la gură, scrâșnește din dinți și rămâne țeapăn. M-am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, dar n-au putut”. “O neam necredincios”, le-a zis Isus. “Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine”. L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ și se zvârcolea făcând spumă la gură... Când a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a muștră duhul necurat și i-a zis: “Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși afară din copilul acesta și să nu mai intri în el”. Și duhul a ieșit țipând și scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, așa că mulți ziceau: “A murit!”. Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare. Când a intrat Isus în casă ucenicii Lui L-au întrebat deoparte: “Noi de ce n-am putut să scoatem duhul acesta?” “Acest soi de draci”, le-a zis El, “nu poate ieși decât prin rugăciune și post”. (Matei 17:14-21; Marcu 9:17-29). Un alt caz este relatat în evanghelia lui Luca: ‘Era în sinagogă un om care avea un duh de drac necurat, și care a strigat cu glas tare: “Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu’’. Isus l-a certat și i-a zis: “Taci, și ieși afară din omul acesta!” Și dracul, după ce l-a trântit jos, în mijlocul adunării, a

ieșit afară din el, fără să-i facă vreun rău”. (Luca 4:33-35). Afară de aceștia Isus a vindecat pe mulți alții.

În ziua de astăzi există mulți care pretind că au putere de la Dumnezeu de a scoate duhuri de draci, dar, în realitate nu-i dau afară efectiv și definitiv. Demonii numai se prefac că ies. Se retrag de bună voie, apoi se întorc. Procedând astfel, Satan are în vedere a inspira în mintea oamenilor ideea că persoanele care aparent scot demoni, fac aceasta prin puterea lui Dumnezeu și că prin aceasta, învățăturile acestor persoane sunt adevărate. Astfel mulți, înșelați de manifestările puterilor supranaturale, cad în lațul lui Satan, acceptând minciuna în locul adevărului. Unii ar putea întreba astăzi: ‘Când cineva dă afară demoni și face minuni, cum se poate ști dacă face aceasta prin puterea lui Dumnezeu sau a lui Satan?’ - o întrebare destul de corectă. Răspunsul este acesta: ‘după roadele lor îi veți cunoaște’ (Mat. 7:20) și încă este: ‘Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.’ 2 Ioan 9. Dacă este cineva a cărui conduită este dezagreabilă, fiind bețiv, fumător sau având alte vicii, fiind călcător al legii lui Dumnezeu și ale cărui învățături și credință sunt în contrast cu ‘învățătura sănătoasă’ conținută în Biblie, și pretinde că scoate demoni și face mari minuni și că face aceasta în numele lui Isus, putem avea certitudinea că lucrarea sa este făcută cu puterea răului. Despre aceasta Isus zice: ‘Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri’ (Matei 7:20-21).

Am citat anterior câteva exemple de persoane posedate, chinuite de demoni, care exercitau influență asupra lor. Cu toate acestea nu toți demonizații sufăr. Acei care se supun în totalitate influențelor spiritelor rele, făcând în totul voința lor, nu trebuie să sufere. Acesta era cazul lui Simon Magul (Fapte 8:9-10), vrăjitorul Elima, căruia Pavel i-a spus: ‘Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului, vrăjmaș al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu să strâmbi căile drepte ale Domnului? Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta; vei fi orb și nu vei vedea soarele până la o vreme.’ (Fapte 13:10-11) și de asemeni tânăra ghicitoare din Filipi ‘care

avea un duh de ghicire” și prin “ghicirea ei aducea mult câștig stăpânilor ei” (Fapte 16:16).

Cei care în trecut se dedicau artelor necromanției și vrăjitoriei aveau un loc de frunte alături de guvernatorii națiunilor. Când Moise în timpul eliberării israeliților din sclavia egipteană, s-a prezentat lui Faraon ca fiind trimis de Dumnezeu, cu semne făcute prin puterea Domnului pentru a demonstra misiunea sa, regele Egiptului a trimis să cheme pe vrăjitori și aceștia la început au contrafăcut prin puterea lui Satan, acele minuni. Citim despre aceasta: “Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: “Dacă vă va vorbi Faraon și vă va zice: “Faceți o minune!” să zici lui Aaron: “Ia-ți toiagul și aruncă-l înaintea lui Faraon. Și toiagul se va preface într-un șarpe”. Moise și Aaron s-au dus la Faraon și au făcut cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Dar Faraon a chemat pe niște înțelepți și pe niște vrăjitori, și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor. Toți și-au aruncat toiagele și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiagele lor. Inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul. Domnul a zis lui Moise: “Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece. Du-te la Faraon dis de dimineață, când are să iasă să se ducă la apă, și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului. Să-ți iei în mână toiagul, care a fost prefăcut în șarpe și să zici lui Faraon: “Domnul, Dumnezeul evreilor, m-a trimis la tine, să-ți spun: “Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească în pustie. Dar iată că până acum n-ai ascultat”. Acum așa vorbește Domnul: “Iată cum vei cunoaște că Eu sunt Domnul. Am să lovesc apele râului cu toiagul din mâna mea; și ele se vor preface în sânge. Peștii din râu vor pieri, râul se va împuți, așa că le va fi greață egiptenilor să bea din apa râului”. Domnul a zis lui Moise: “Spune lui Aaron: “Ia-ți toiagul și întinde-ți mâna peste apele egiptenilor, peste râurile lor, peste pâraiele lor, peste iazurile lor și peste toate bălțile lor. Ele se vor preface în sânge; și va fi sânge în toată țara Egiptului, atât în vasele de lemn cât și în vasele de piatră”. Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul și a lovit apele râului, sub ochii lui Faraon și sub ochii slujitorilor

lui; și toate apele râului s-au prefăcut în sânge. Peștii din râu au pierit, râul s-a împuțit, așa că egiptenii nu mai puteau să bea apa râului și a fost sânge în toată țara Egiptului. Dar vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor. Inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul”. (Exod 7:8-22).

Și apoi: “Aaron a întins mâna peste apele Egiptului; și au ieșit broaștele și au acoperit țara Egiptului. Dar și vrăjitorii au făcut la fel prin vrăjitoriile lor: au scos și ei broaște peste toată țara Egiptului. Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron, și a zis: “Rugați-vă Domnului, să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu; și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.” (Ex. 8:6-8). Dar a treia plagă, păduchii, magicienii nu au mai putut-o imita. “Aaron și-a întins mâna cu toiagul și a lovit țărâna pământului; și s-a prefăcut în păduchi pe toți oamenii și pe toate dobitoacele. Toată țărâna pământului s-a prefăcut în păduchi, în toată țara Egiptului. Vrăjitorii au căutat să facă și ei păduchi prin vrăjitoriile lor; dar n-au putut. Păduchii erau pe oameni și pe dobitoace. Și vrăjitorii au zis lui Faraon: “Aici este degetul lui Dumnezeu!” Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron după cum spusese Domnul” Exodul 8:17-19. Puterea lui Satan este limitată; el nu este capabil să imite totul. După aceste lucruri s-au făcut încă alte 7 minuni prin puterea lui Dumnezeu (cap. 8 la 12), dar vrăjitorii nu au putut imita nici n-au reușit să oprească plăgile trimise de Dumnezeu.

De asemenea la curtea Babilonului erau practicate diferite forme de magii. Citim că “în al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște visuri. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul. Împăratul a poruncit să cheme pe vrăjitori, pe cititori în stele, pe descântători și pe haldei, ca să-i spună visurile. Ei au venit și s-au înfățișat înaintea împăratului. Împăratul le-a zis: “Am visat un vis; duhul îmi era tulburat și aș vrea să știu visul acela”. Haldeii au răspuns împăratului în limba aramaică: “Veșnic să trăiești împărate! Spune robilor tăi visul, și-ți vom arăta tâlcuirea lui!” Împăratul a luat cuvântul și a zis Haldeilor: “Mi-a scăpat din minte lucrul acela: dacă nu-mi veți face cunoscut visul și tâlcuirea lui,

veți fi făcuți bucăți și casele voastre vor fi prefăcute într-un morman de murdării. Dar dacă-mi veți spune visul și tâlcuirea lui, veți primi de la mine daruri și răsplătiri, și mare cinste. De aceea spuneți-mi visul și tâlcuirea lui!” “Haldeii au răspuns împăratului: “Nu este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată nici un împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la nici un vrăjitor, cititor în stele sau Haldeu! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori!” La auzul acestor cuvinte împăratul s-a mâniat și s-a supărat foarte tare. A poruncit să piardă pe toți înțelepții Babilonului”. (Daniel 2:1-6; 10-12).

Dar ceea ce magicienii nu au putut face prin puterea lui Satan, Daniel, servul lui Dumnezeu a făcut, iluminat de puterea Domnului. Căpetenia străjerilor împăratului “a dus degrabă pe Daniel înaintea împăratului și i-a vorbit așa: “Am găsit printre prinșii de război ai lui Iuda un om care va da împăratului tâlcuirea!” Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel, care se numea Belșațar: “Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: “Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descopere tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău”. (Vers. 25-28).

Cei care practică vrăjitoria și magia în diversele lor forme, fie consultând pretinsele spirite ale morților, fie bazându-se pe mișcările astrilor, fie luând informații de la alte semne convenționale ale lui Satan, vor fi toți distruși, deoarece Dumnezeu urăște aceste lucruri. “Vino dar cu descântecul tău și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând: să se scoale dar și să te scape cei ce împart cerul, care pândesc stelele, care vestesc după lunile noi, ce are să ți se întâmple! Iată-i, au ajuns ca miriștea, pe care o arde focul și nu-și vor scăpa viața din flăcări...” (Isaia 47:12-14).

PROMISIUNEA LUI HRISTOS CĂTRE TÂLHARUL DE PE CRUCE

Cu toate că Biblia spune în mod evident că dreptii nu vor merge în cer cu ocazia morții, aproape toată creștinătatea menține opinia contrară acesteia și aparent întâlnesc în Biblie câteva puncte pentru a-și sprijini credința. Este indicată frecvent făgăduința făcută de Hristos tâlharului pe cruce: “Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23:43). Raiul este locul unde se află pomul vieții (Apocalipsa 2:7). Pomul vieții este lângă râul de viață care izvorăște din tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:1-2). Raiul este deci în locul în care Dumnezeu Își are tronul. Dacă Isus și tâlharul credincios ar fi fost în rai, atunci ar fi ajuns în prezența Tatălui.

Rămâne acum să explicăm cum Isus putea să spună tâlharului că în acea zi va fi cu El în rai și în consecință în prezența Tatălui, dacă trei zile mai târziu i-a spus Mariei: “Nu mă ține Maria, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17). Versetul 43 din Luca 23 este tradus greșit. Corect el ar fi: “adevărat îți spun astăzi: că vei fi cu Mine în rai”. Diferite traduceri, de altfel, spun așa. “Astăzi” nu este ziua în care tâlharul avea să fie cu Isus în rai, ci ziua în care Isus îi făcea promisiunea.

Ne simțim perfect justificați să insistăm în acest sens, deoarece textul original nu conține semne de punctuație. Aceste semne au fost introduse în secolul XV. Unii ar putea să întrebe: Oare tâlharul de pe cruce nu știa că ziua în care Isus îi făcea promisiunea este ASTĂZI? La aceasta răspundem că în Biblie există multe expresii de această formă. Exemplu: “Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoita!” Zaharia 9:12. “Toți cei ce mă ascultați astăzi...” (Fapte 26:29). Vezi de asemeni Deuteronom 8:1,11; 9:1 etc.

MOISE ȘI ILIE PE MUNTELE SCHIMBĂRII LA FAȚĂ

Un alt pasaj de care mulți se folosesc pentru a trage concluzii eronate pentru a susține falsa credință în supraviețuirea sufletului abstract, conștient și nemuritor este acesta: “El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina. Și iată li s-a arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El.” (Matei 17:2-3)

Moise murise deja de multe secole și întrebarea este cum putea el să apară cu acea ocazie în prezența lui Isus pe muntele schimbării la față? Se pretinde deci a lua acest fapt ca argument în favoarea doctrinei nemuririi sufletului. Se crede că a fost sufletul lui Moise, care a apărut acolo.

Dar din fericire pasajul nu ne oferă nici o bază pentru acest punct de vedere. Să lăsăm Biblia să se explice în scopul de a lumina asupra acestui punct.

Ilie, toți știm, “s-a înălțat la cer într-un vârtej” (2 Regi 2:11), fără să vadă moartea. De aceea nu este ciudat că el a apărut acolo. Dar se insistă că Moise a murit și a fost îngropat (Deuteronom 34:5-6). Cum se explică deci apariția sa pe munte, în cazul în care se neagă existența unui duh abstract, conștient și nemuritor, separat de corp după moartea acestuia? Pentru saducei care negau învierea, aceasta era de neexplicat, dar pentru acei care credeau în înviere, apariția lui Moise nu a constituit un mister.

Moise a fost îngropat, dar nu a fost lăsat în mormânt. Arhanghelul Mihail, care este Hristos, S-a certat cu diavolul “pentru trupul lui Moise” (Iuda 9) și se înțelege deci, liberarea lui de sub puterea lui Satan, înviindu-l și transferându-l în cer. “...moartea a domnit de la Adam până la Moise” (Rom. 5:14). Moise a fost primul care a sfârșit legătura morții care până aici se extinsese în mod neîntrerupt. Așadar Moise a putut să se arate lui Isus și celor care se găseau cu El pe munte, deoarece a fost înviat. Trebuie remarcat totuși că învierea și transferarea lui Moise și răpirea lui Ilie, fără să vadă moartea sunt cazuri excepționale.

Pentru a nega învierea lui Moise, cei ce cred în nemurirea sufletului citează următoarele pasaje: “Dar acum Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Cor. 15:20). “...Isus Hristos... cel întâi născut din morți” (Apocalipsa 1:5). Dar aceste texte nu demonstrează că nu a existat înviere înainte de Hristos. Isus este “pârga” (primul rod) în legătură cu marea recoltă a învierii generale. Recolta generală, ca în model (tip) trebuie să aibă primele sale roade. Aceste prime roade totuși nu este necesar să fie primul care ar fi înviat vreodată, ci prima înviere luând în calcul învierea generală, ca garanție a acesteia.

Tot astfel “primul născut” și “primele roade” nu indică întotdeauna antecedenta de timp. Pot semnifica de asemeni superioritatea. Vezi exemple în Exod 4:22; Ier. 31:9; Ev. 12:23; Iac. 1:8; Ap. 14:4. Putem totuși să înțelegem că expresiile “primul născut” și “primele roade” indică mai întâi poziția în loc să evidențieze prioritatea. Dar oricum ar interpreta expresiile la care ne-am referit, nu există dubii că au fost învieri înainte ca Hristos să învie din morți deoarece Biblia confirmă aceasta. Apostolul Pavel spune că “femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați” (Ev. 11:35). Și de fapt Scriptura relatează diferite cazuri de înviere: 1 Regi 17:22; 2 Regi 4:35; 13:21; Luca 7:14; 8:55; Ioan 11:43,44.

Se admite în general că schimbarea la față a fost o demonstrație în miniatură a celei de a doua veniri a lui Hristos. Isus a spus ucenicilor Săi: “Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moarte până nu vor vedea pe Fiul omului venind în împărăția Sa.” (Matei 16:28). Aceasta s-a întâmplat la schimbarea la față. Atunci Isus S-a arătat la trei dintre ucenicii Săi în marea în care avea să vină din ceruri la sfârșitul veacurilor.

Apariția lui Isus schimbat este descrisă în termeni asemănători în descrierea pe care I-o face apostolul Ioan care L-a văzut în viziune pe insula Patmos (Matei 17:2 și Ap. 1:13-16). Moise și Ilie reprezintă cele două clase de mântuiți care se vor uni cu Isus la venirea Sa. Primul simbolizează dreptii înviați și al doilea dreptii vii transformați cu acea ocazie. (1 Cor. 15:51,54; 1 Tes. 4:16,17). Vedem astfel cât de îndurător este Dumnezeu: ne-a dat făgăduința învierii.

UCID CORPUL, DAR NU POT UCIDE SUFLETUL

“Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă“ (Matei 10:28). Cei ce susțin nemurirea își caută sprijin în acest text pentru a susține doctrina nemuririi sufletelor. Ei spun că, dacă cineva poate să ucidă corpul fără să poată ucide sufletul, aceasta se întâmplă pentru că sufletul este nemuritor. Dar acest text în realitate nu-i favorizează nicidecum; din contră, mai degrabă așază teoria populară de supraviețuire a sufletului în două mari dificultăți. Prima: Declară că nu doar sufletul va merge în gheenă, dar de asemeni și corpul, în timp ce credința populară spune că numai sufletul este lăsat acolo. A doua: Declară că nu numai corpul piere în gheenă, ci de asemeni sufletul. Sufletul este deci trecător.

În versetul studiat “suflet” are semnificație de viață. Noi avem promisiunea vieții eterne pe care necredincioșii nu ne-o pot lua, chiar dacă ne omoară, pentru că celor care rămân credincioși până la moarte, le va fi dat să participe la “învierea la viață” (Ioan 5:29). În acest sens cei necredincioși nu pot să ne ucidă sufletul.

Dar cineva poate totuși să obiecteze zicând: Cum se face că sufletul, căruia i se dă semnificația de “viață”, poate să piară? Pare a nu avea sens să spunem că viața este susceptibilă de moarte. În limbaj biblic, totuși, aceasta este posibil. Exemple: “sufletul i se apropie de groapă și viața de vestitorii morții...” Iov. 33:22. Biblic, lucruri abstracte ca de exemplu viața sau moartea, pot fi personificate, tratate ca și cum ar fi persoane sau obiecte sensibile. “Viața” poate primi “loviturile sabiei” (Iov 33:18) și “moartea” poate fi aruncată “în iazul de foc” (Apocalipsa 20:14) etc.

PENTRU DUMNEZEU TOȚI SUNT VII

“Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii.” (Luca 20:38)

Exista între iudei o sectă, a saducheilor, ai cărei adepți negau învierea. Odată i-au pus lui Isus o întrebare vicleană asupra învierii

cu scopul de a-L putea pune în încurcătură. Dar El i-a adus la tăcere. (Mat. 22:23-30) Apoi Isus le-a demonstrat prin Scripturi că învierea morților va avea loc de fapt. El le-a zis: “Cât privește învierea morților, oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu, când zice: “Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov?” Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii”. (Matei 22:31-32) Și a adăugat: “Căci pentru El toți sunt vii” (Mat. 20:38).

Evenimentele viitoare sunt descrise în mod frecvent în Biblie ca și cum ar fi prezente. Vezi exemplul în Isaia 34:1-2; Ezechiel 28:16-18; Ioan 3:13; 17:11; Iuda 14,15; Apocalipsa 13:8 etc.

Referitor la aceasta Pavel scrie: ‘Dumnezeu... înviază morții și cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi’ (Romani 4:17). În expresia: “pentru el toți sunt vii” avem un caz tipic de această natură. Acei care vor muri credincioși lui Dumnezeu încă nu sunt efectiv vii, pentru că încă nu au înviat. Dar vor învia și vor trăi. “Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!” , a scris Isaia în cap. 26:19. Când Isus a spus că Dumnezeu este un Dumnezeu “al celor vii”, “pentru că pentru El toți sunt vii”, El nu a spus aceasta referindu-se la o presupusă continuare a vieții în continuarea morții naturale, ci cu referire la “înviere”, lăsând să se înțeleagă de aici că învierea este unica poartă prin care morții se pot întoarce în viață. Însăși aceste considerații servesc de asemeni pentru a explica următoarele versete: “Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor duhurilor celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:22-23).

Toate aceste glorioase făgăduințe se vor împlini în viitor, la cea de a doua venire a lui Hristos. Când El va veni și nu înainte, vom fi luați pe muntele Sion (Apocalipsa 14:1).

Prin urmare avem doar făgăduința și speranța de a sosi acolo. Totuși, cum Dumnezeu “chemă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4:17), acei creștini cărora Pavel le-a scris această epistolă, încă erau vii în trup, din punct de vedere biblic deja ajunseseră la muntele Sion, la Ierusalimul ceresc, așa cum Hristos,

când era pe pământ a spus că deja nu mai era în lume (Ioan 17:11) și că deja era în cer (Ioan 3:13).

Până acum nici un om nu a ajuns la perfecțiune în sensul pe care Pavel vrea să-l dea, în afară de câteva excepții în mod deosebit relatate în Biblie. Dreptii morți vor fi doar făcuți desăvârșiți la înviere, deoarece “măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să nu ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Ev. 11:39-40).

“Făgăduința” că eroii credinței și toți ceilalți credincioși “n-au obținut”, se referă la patria cerească, conform celor relatate de Pavel în aceeași epistolă: “În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit” (Ev. 10:34-36).

Referindu-se la patriarhi Pavel spune: “În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:13-16).

Dumnezeu ne-a dat făgăduințe mari și prețioase de a dobândi viața veșnică (2 Timotei 1:1; 1 Ioan 2:25), de a fi “părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4) și de a intra în patria cerească (Ev. 10:34-36), deoarece “nu avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Ev. 13:14). Aceste făgăduințe totuși nu sunt împlinite cu ocazia morții. Credincioșii de la începutul lumii “au murit în credință, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite” (Ev. 11:13). Pentru ce nu le-au primit? Răspunde apostolul: “ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:39-40).

La cea de a doua venire a lui Hristos acestea se vor împlini.

ÎN TRUP SAU FĂRĂ TRUP

“Cunosc un om în Hristos”, spune Pavel referindu-se la sine însuși, “care acum patrusprezece ani a fost răpit până la al treilea cer (dacă a fost în trup nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit în rai, și a auzit cuvinte care nu se pot spune, și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească” (2 Corinteni 12:2-4).

Pavel a primit o descoperire cu privire la Paradis, care se afla în al treilea cer. Totuși el nu era sigur dacă a fost răpit acolo în persoană sau dacă Paradisul i-a fost prezentat în viziune, printr-o răpire a simțurilor. La prima ipoteză el se referă cu cuvintele “în trup” și la a doua, cu cuvintele “fără trup”.

Cei care cred în nemurirea sufletului citează aceste versete în sprijinul credinței referitor la existența unui stadiu fără corp, o presupusă entitate conștientă și nemuritoare a omului, căreia i se dă nume de duh sau spirit, entitate care în realitate nu există. Ei spun că Pavel admite posibilitatea că ar fi fost luat în rai fără corp și cu aceasta a confirmat existența acestei entități în om, în mod obișnuit numită duh sau spirit.

Dar expresia “fără corp” cere altă interpretare. În alte epistole Pavel folosește expresii echivalente celei “fără corp”, fără a pretinde ceea ce pretind totuși cei care cred în nemurire, ca 2 Cor. 12:2-4.

“Cât despre mine”, scrie el corintenilor, “măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul am și judecat ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă...” (1 Cor. 5:3). Și colosenilor el le-a scris: “Căci măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos” (Col. 2:5).

Pavel admite posibilitatea de a fi fost în al treilea cer în același sens în care el era continuu cu corinteni și cu colosenii, și, de fapt, cu toate celelalte biserici, în duh. Sau va pretinde cineva că, în timp ce el scria corintenilor, spunând că “n-a fost la ei cu trupul”, dar a fost prezent în duh, sau colosenilor zicând că era “departe cu trupul”, dar era cu ei în spirit, se găsea în aceste biserici presupusul

“duh conștient și nemuritor al lui Pavel” prin urmare cadavrul său era la Roma scriind? Cu siguranță că nimeni nu va susține această absurditate în legătură cu viziunea din al treilea cer, dată de Pavel.

Pavel era prezent în biserici, nu în persoană, ci cu gândul, simțămintele, etc. În acest sens el era “departe cu corpul”, dar prezent în spirit. Tot astfel la al treilea cer, el a admis posibilitatea de a fi avut o răpire a simțurilor (Fapte 10:10; 11:5; Apocalipsa 1:10), un mijloc de care Domnul Se folosește pentru a-și comunica voința și intențiile sale oamenilor. Somnul poate să ne dea o idee despre cum se întâmplă aceasta. Uneori cineva visează că este în alt oraș, în altă țară sau pe alt continent. Simțurile sale primesc impresii atât de vii și perfecte, ca și cum el ar fi acolo în persoană. Și se întâmplă adesea că la deșteptare să continue să gândească, că este în acel loc unde s-a visat. Dar curând observă că a fost vis. În acel loc el a fost doar prezent cu spiritul, fără corpul său.

SUFLETELE DE SUB ALTAR

“Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră” (Apocalipsa 6:9).

Această imagine este în mod popular considerată ca o probă de greutate a doctrinei de stadiu fără corp și conștient al morților. Se pretinde că aici se iau în considerare sufletele văzute de Ioan într-un stadiu separat de corp, conștient și cu cunoștință despre ceea ce se petrece, deoarece cereau răzbunare pentru persecutorii lor. Această interpretare este inadmisibilă din diverse motive:

1. Opinia populară așază aceste suflete în cer, dar altarul de jertfă pe care au fost omorâte și sub care au fost văzute, nu se poate găsi acolo. Unicul altar care știm că ar exista acolo este altarul de tămâiere, dar nu ar fi corect de reprezentat ca stând sub altar, victime recent moarte, având în vedere că acest altar niciodată nu a fost consacrat pentru această folosire.

2. S-ar împotrivi la toate ideile noastre cu privire la starea cerească, a reprezenta suflete în cer, închinându-se sub un altar.

3. Am putea admite că ideea de răzbunare domină atât de

insistent în mintea sufletelor în cer, care, în ciuda fericirii și gloriei din această stare de fericire de nedescris sunt totuși nesatisfăcute și neliniștite până ce vrăjmașii lor aveau să fie pedepsiți? Nu ar avea mai întâi motiv de a se bucura pentru că mâna persecuției a fost ridicată de deasupra lor și că este mai degrabă ridicată prin prezența Răscumpărătorului lor, alături de care există plinătate de bucurie și plăcere fără sfârșit? Dar în afară de aceasta, opinia populară care așază aceste suflete în cer, așază în același timp pe necredincioși în iazul de foc, unde sunt supuși la chinuri evidente, fiind bine observați de oastea cerească. Aceasta se pretinde și se susține prin parabola omului bogat și a săracului Lazăr care se găsește în Luca 6. Sufletele care se găsesc sub pecetea a cincea sunt cei care au murit sub pecetea precedentă, cu zeci de ani înainte, și mulți dintre ei chiar cu sute de ani înainte. Fără îndoială câțiva din persecutorii lor deja trecuseră de activitate și, după opinia la care ne-am referit, se găsesc toți suferind în chinurile iadului care se află înaintea ochilor lor.

Ca și cum n-ar fi satisfăcute totuși, ele cer lui Dumnezeu să nu mai zăbovească cu răzburarea asasinilor. Ce răzburare mai mare doresc ele? Sau, dacă persecutorii lor ar fi încă pe pământ, ele trebuie să știe că, în cel mult câțiva ani, ei se vor uni la vasta mulțime care zilnic este aruncată spre o lume de suferință prin întunericul morții. Dar chiar în această presupunere nu apare într-o lumină mai bună amabilitatea lor. Cel puțin un lucru este evident: Teoria populară cu privire la condiția morților, drepti sau nedrepti, nu poate fi corectă; sau atunci nu este corectă interpretarea generală dată acestui verset, pentru că se exclude de la sine.

Dar se insistă că aceste suflete trebuie să fie conștiente deoarece ele strigă la Dumnezeu. Acest argument ar avea greutate dacă nu ar exista o figură retorică numită personificare. Din anumite motive, în anumite condiții se atribuie viață, acțiune și inteligență obiectelor neînsuflețite. Astfel se spune că sângele lui Abel striga către Dumnezeu din această lume (Geneza 4:9,10). Piatra strigă din zid și lemnul care leagă grinda îi răspunde (Habacuc 2:11). Plata lucrătorilor reținută prin fraude a strigat și strigătele au ajuns la urechile Domnului oștirilor (Iacov 5:4). Așa ar putea să strige și

sufletele menționate în textul nostru, fără ca să demonstreze prin aceasta că ele ar fi conștiente.

Neconcordanța opiniei populare cu privire la acest verset este atât de evidentă, încât Albert Barnes face următoarea concesie: „Noi nu trebuie să presupunem că aceasta s-a întâmplat în mod literal, și Ioan a văzut de fapt sângele martirilor sub altar, fiindcă întreaga reprezentare este simbolică: nici nu trebuie să presupunem că cei care au fost vătămați și cărora li s-a făcut rău în cer se roagă pentru răzbunarea asupra acelor care le-au făcut rău, că cei mântuiți din cer vor continua să se roage cu privire la lucrurile de pe pământ; dar se poate deduce pe bună dreptate din aceasta că va exista o amintire la fel de reală a vătămarilor aduse celor persecutați, răniți și oprimați, ca și când o asemenea rugăciune s-ar fi făcut acolo și că asupritorul are la fel de mult de temut din partea răzbunării divine, ca și când aceia pe care i-a vătămat ar striga în cer către Dumnezeu care ascultă rugăciunea și care săvârșește răzbunarea.” Note cu privire la Apocalipsa, 6.

În cazul unor asemenea pasaje ca acestea, cititorul este indus în eroare de definiția populară a cuvântului suflet. Din acea definiție el este făcut să presupună că acest text vorbește de o esență imaterială, invizibilă și nemuritoare în om, care la moarte ajunge în libertatea pe care a dorit-o, la moartea piedicii și impedimentului său, corpul muritor. Nici una din aparițiile cuvântului în originalul ebraic sau grec nu susține o asemenea definiție. Cel mai adesea înseamnă viață și nu rar este prezentat ca persoană. Se aplică morților ca și celor vii, după cum se va vedea cu referire la Genesa 2:7, unde cuvântul viu nu trebuie să fi fost exprimat dacă viața ar fi un atribut de nedespărțit al sufletului, și în Numeri 19:13, unde concordanța ebraică spune „suflet mort”. Mai mult, aceste suflete se roagă ca sângele lor să fie răzbunat – un articol pe care sufletul imaterial, după cum se înțelegea în mod popular, nu se presupune că l-ar avea. Cuvântul “suflete” poate fi privit aici ca referindu-se simplu la martiri, la aceia care au fost omorâți, cuvintele suflete ale lor fiind o perifrază a întregii persoane. Ele au fost reprezentate înaintea lui Ioan ca fiind omorâți pe altarul de jertfă papal pe acest pământ și zăcând ca morți sub el. Ei sigur nu erau vii când i-a văzut

Ioan sub pecetea a cincea, fiindcă el prezintă din nou aceeași companie în aproape același limbaj și ne asigură că prima dată când vor trăi după martiriul lor este la învierea dreptilor. (Apocalipsa 20:4-6) Zăcând acolo, victimele setei de sânge a papalității și a opresiunii, ei au strigat către Dumnezeu pentru răzbunare în același fel cum sângele lui Abel a strigat către el din pământ.

“*Hainele albe*” – Acestea au fost date ca răspuns parțial la strigătul lor: “Cât timp, Doamne,... întârzii să judeci și să răzbuni sângele nostru?” Cum s-a întâmplat? Ei au coborât în mormânt în modul cel mai plin de ocară. Viețile lor au fost reprezentate greșit, reputația lor defăimată, numele lor defăimate de asemenea, motivele lor greșit interpretate și mormintele lor acoperite de rușine și ocară, ca și când ar fi conținut țărâna dezonorată a celor mai răi și mai josnici la caracter. Astfel Biserica Romei, care a modelat atunci sentimentul principalelor națiuni ale pământului nu a precupețit nici un efort pentru a face victimele ei urâte de toți oamenii.

Dar reforma și-a început lucrarea. A început să se vadă că biserica era partea coruptă și neonorabilă și acei împotriva cărora își stârnise ea furia erau cei buni, cei curați și adevărați. Lucrarea a înaintat între cele mai luminate națiuni, reputația bisericii coborând tot mai jos și aceea a martirilor crescând, până când corupțiile urâciunilor papale au fost expuse pe deplin și acel uriaș sistem de nelegiuire a fost expus înaintea lumii în diformitatea sa rușinoasă, în timp ce martirii au fost îndreptățiți pentru toată suferința sub care biserica anticristă a căutat să-i îngroape. Atunci s-a văzut că ei suferiseră, nu fiindcă erau răi și criminali, ci „pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au ținut-o.” Atunci au fost cântate laudele lor, virtuțile lor au fost admirate, numele lor onorate și amintirea lor prețuită. Astfel li s-au dat la toți haine albe.” Uriah Smith, Profeția din Apocalipsa, pag. 91-95.

PARABOLA BOGATULUI ȘI SĂRACULUI LAZĂR

A se citi Luca 16:19-31

În această parabolă mulți cred că au găsit sprijin pentru credința populară potrivit căreia, cu ocazia morții, dreptii merg în cer și

nedreptii în flăcările chinuitoare. Cu toate că Isus a început ilustrația sa cu cuvântul “era”, câțiva îndrăznesc încă să spună că aici nu este vorba de o parabolă, ci de o întâmplare reală.

Totuși alte parabole ale lui Isus au fost prezentate de asemeni ca fiind întâmplări reale. Exemplu: “Un om bogat avea un ispravnic...” (Luca 16:1). Totuși această parabolă - a ispravnicului necredincios - niciodată nu a încetat a fi o parabolă - și prin urmare același lucru este valabil în legătură cu “bogatul și Lazăr”.

O analiză a acestei parabole demonstrează că ea însăși nu poate fi aplicată în mod literal, ci doar alegoric. Dacă toți săracii, ar fi fost, cu ocazia morții în sânul lui Abraam, atunci acesta ar trebui să aibă un sân uimitor de mare, în scopul de a putea cuprinde mulțimea de mântuiți. Dacă detaliile din această parabolă ar trebui interpretate în mod literal, atunci toți cei care ar fi în cer ar recunoaște pe iubiții lor în flăcările iadului. Tați și mame, de exemplu, vor vedea pe fiii lor care, ca urmare a vieții lor nedrepte, se zbat în chinuri și aud strigătele lor chinuitoare. Cât de trist ar fi pentru cei salvați, un cer în asemenea condiții! Dacă parabola bogatului și săracului Lazăr ar avea o aplicație literală, atunci condamnații, care ar trebui să stea în flăcările infernului, ar avea buze umane (materiale) care ar putea fi răcorite cu puțină apă, adusă pe vârful degetelor. Atunci aceste “suflete imateriale” au buze și degete materiale?

Este deci evident că limbajul folosit aici de Hristos este tot la fel de simbolic ca și cel folosit în Judecători 9:8-15: “Copacii au plecat să ungă un împărat și au zis măslinului: Împărățește peste noi. Dar măslinul le-a zis: Să-mi părăsesc eu untdelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și din partea oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci? Atunci au zis smochinului: Vino tu de împărățește peste noi. Dar smochinul le-a răspuns: ...”.

Trebuie să subliniem totuși că Isus, în diversele Sale ilustrații, folosea unele detalii accidentale, numai pentru a completa un cadru alegoric, detalii care nu au aplicație la lucrurile principale pe care aceste parabole trebuie să le ilustreze.

Să vedem de exemplu parabola judecătorului nedrept și a văduvei. Luca 18:1-8. Văduva mergea des la judecător, cerându-i

să-i facă dreptate cu adversarul său. La început judecătorul nu a dat atenție femeii, dar în cele din urmă, pentru a nu-l mai necăji, i-a făcut dreptate. Prin această parabolă Isus a ilustrat următorul fapt: Nevoia de a ne ruga perseverent la Dumnezeu pentru a fi ascultați. Judecătorul din parabolă era “nedrept” (Luca 18:6). Judecătorul ceresc (Iacov 4:12), totuși nu este nedrept. De aici vedem că detaliul “nedrept” a fost întâmplător adăugat în ilustrație doar pentru a completa cadrul ilustrativ, dar nu poate fi aplicat ca fapt real - ca lucru esențial - căci parabola are scop simbolic.

Un alt exemplu de acest gen îl întâlnim în parabola slujitorului nedrept, în Luca 16:1-9. Citim aici că slujitorul a procedat nedrept față de stăpânul său, în scopul de a face provizii pentru viitor. Dar care este obiectivul parabolei? A ilustra necesitatea de a fi necredincioși și nedrepți? Hotărât NU. Isus prin parabola slujitorului nedrept a ilustrat doar datoria noastră de a face provizii pentru viitor, în scopul de a fi primiți în “corturile veșniciei”. (vers. 9). Procedul nedemn al slujitorului a fost un detaliu accidental introdus doar pentru a completa cadrul ilustrativ, nu având pentru aceasta, aplicație la lucrul ilustrat în principal: Faceți provizii pentru viitor.

Tot astfel detaliile accidentale din parabola bogatului și a săracului Lazăr nu au aplicație la faptul că Salvatorul ar vrea să illustreze condițiile favorabile în care se găseau iudeii, în raport cu păgânii, în vechea dispensațiune și condițiile defavorabile în care s-ar găsi iudeii în raport cu păgânii în noua dispensațiune.

În vechea dispensațiune iudeii puteau fi comparați cu bogatul care se delecta cu bunurile sale. Vezi Romani 9:4-5. Păgânii erau comparați cu câinii și în referirea religioasă erau mulțumiți cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogaților. Dar în noua dispensațiune a avut loc o schimbare. Păgânii care au acceptat pe Hristos stau în mod simbolic fericiți în sânul lui Abraam, cum spune Pavel: “Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Abraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29). Astfel iudeii, prin această schimbare, sunt în mod figurativ în chinuri: “Vă voi împărștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi” (Leviticul 26:33). Ceea ce-i separă de binecuvântările din sânul lui Abraam este abisul neascultării și necredinței (Romani 11:20-23).

Motivul pentru care Hristos a folosit scenele la care ne-am referit pentru a ilustra parabola Sa rezidă evident în faptul că în zilele noastre deja predomină în multe minți, prin influența păgânismului, idei asupra stării conștiinței a morților, infernului, purgatoriului, etc. Hristos, înainte de aceasta, i-a înfruntat pe ascultătorii Săi pe propriul lor teren pentru că Domnul a zis: “orice om... care-și poartă idolii în inimă ... îi voi răspunde în ciuda mulțimii idolilor lui” (Ezechiel 14:4). Acest principiu îl vedem de asemeni în tratamentul Domnului cu Balaam, cu israeliții în deșert, când au cerut carne pentru a mânca, cu Iosafat când, în alianța cu Ahab a intrat în război contra Ramot-Galaadului, etc.

Parabola cu bogatul și Lazăr conține de asemenea și alte învățături în afară de cele luate în considerație.

HRISTOS PROPOVĂDUIND DUHURILOR DIN ÎNCHISOARE

“Hristos de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu, El a fost omorât în trup, dar a înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia...” (1 Petru 3:18-20).

Mulți creștini, printr-o înțelegere greșită gândesc că Isus, timp de “trei zile” în care a rămas în sânul pământului, a propovăduit celor ce erau supuși suferinței “chinului veșnic”. În sprijinul acestui punct de vedere ei mai citează următorul verset: “Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh” (1 Petru 4:6).

Vom admite pentru moment această idee pentru a vedea dacă ea suportă un examen biblic. Deja am demonstrat în capitolul anterior că morții nu sunt în cer și nici în iad, ci ei zac inconștienți în țărâna pământului. Dar vom admite pentru moment teoria celor care cred în nemurirea sufletului conform ideii populare. Dacă Isus a predicat

Evanghelia, celor care “ard în iad”, atunci rezultă de aici că pentru ele există încă oarecare speranță. Pentru care scop li s-a predicat evanghelia? Pentru ca “să trăiască după Dumnezeu în duh”? Să citim cu atenție versetul și să medităm asupra semnificației sale.

Atunci cei care “au fost condamnați pentru veșnicie”, încă vor putea să se salveze - este concluzia la care vom ajunge în mod obligatoriu. Dar Biblia demonstrează că după moarte nimeni nu-și poate schimba starea sa, nici soarta sa. Cine moare nedrept, va rămâne nedrept. Un păcătos, murind fără căință și fără convertire, nu va putea, după moarte, să-și cumpere condițiile de salvare și de dobândire a vieții eterne. Numai cât timp trăiește, poate face aceasta. Eclesiastul 9:5,6,10. Evrei 9:27. Chiar și cei care cred în nemurirea sufletului recunosc acest adevăr, citând în sprijinul lor Luca 16:25,26. Și nu există îndoială în acest sens. Dar versetul în discuție - 1 Petru 3:18-20; 4:6 - demonstrează în mod pozitiv că Evanghelia a fost predicată morților pentru că încă există pentru ei speranță de a trăi. Evident, că nu se vorbește aici despre morți în sens literal. Toți creștinii, înainte de convertirea lor, erau morți. Evanghelia le-a fost predicată și au înviat. “Fiind noi încă morți”, “în greșelile și păcatele noastre”, Dumnezeu ne-a adus la viață prin Evanghelie (Efeseni 2:1,5). Vezi de asemenea 1 Timotei 5:6; Apocalipsa 3:1. Sufletelor care sunt în închisoare, Hristos nu le-a predicat în persoană, ci prin intermediul Duhului. “Duhul lui Hristos” (1 Petru 1:11) care era în Noe, a predicat antediluvienilor în închisoare. Dar ce închisoare era aceasta? Evident că era închisoarea păcatului. În acele zile, “în timp ce se pregătea corabia”, Hristos de asemenea S-a angajat “să vestească robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea” (Isaia 61:1; Luca 4:19), dar cei prinși în captivitatea păcatului erau rebeli și nu au acceptat avertismentele.

Aici nu e vorba de duhurile fără trup ale celor răi, care sufăr pedeapsa iadului, conform teologiei populare. “Duhurile” de care Petru vorbește sunt înșiși antediluvienii, deoarece Biblia folosește de multe ori cuvântul “duhuri” ca și sinonim pentru “persoane”. Aceste duhuri “fuseseră răzvrătite odinioară”. Aceasta subliniază că răzvrătirea lor deja a încetat. A încetat pentru că au fost distruși de potop.

SAUL CONSULTĂ VRĂJITOAREA DIN EN-DOR

Citiți 1 Samuel capitolul 28.

Între pasajele biblice prezentate în mod obișnuit în sprijinul credinței eronate de stare conștientă a morților, se găsește de asemeni relatată vizita lui Saul la vrăjitoarea din En-Dor. Cei care cred în nemurire pretind că a fost într-adevăr “duhul” lui Samuel care a apărut și a discutat cu Saul. Dar faptele legate de aceste practici necromante sunt imposibile pentru această concluzie. Să vedem:

a. Dumnezeu a refuzat să răspundă lui Saul prin mijloace oficiale cum ar fi: vise, Urim sau profeți (vers. 6). Cum putea atunci să comunice cu Saul prin mijloace nedrepte cum erau artele necromanției? Vezi Leviticul 19:31; 20:27. Deuteronom 18:9-12. Satan nu avea putere să cheme pe Samuel din cer, unde, după credința populară, el trebuia să se găsească și putea fi Dumnezeu cel care îl înviase pe servul său, pe sfântul profet Samuel, în peștera unei vrăjitoare, ca răspuns la vrăjitoriile ei?

b. Cum putea Samuel să asculte invocarea unei necromante, dacă el condamnase necromanția, ca un păcat vrednic de moarte? (1 Samuel 15:23). Cum putea el să comunice prima dată cu femeia, în mod prietenos, și să o prevină că vizitatorul său este Saul, cooperând astfel cu ea în mod diabolic?

c. Vrăjitoarea a văzut pe pretinsul Samuel, în timp ce Saul nu a văzut nimic. Cum putea ea să-l privească, prin vrăjitoriile sale, în timp ce Saul nu l-a putut vedea? Oare vrăjitoarea era mai sfântă decât Saul?

d. Presupusul Samuel a apărut “învelit cu o mantie” (vers. 14) - Oare “sufletele abstracte” umblă îmbrăcate în mantie?

e. Pretinsul Samuel a spus că Saul și fii săi vor fi a doua zi împreună cu el (vers. 19). Dacă Samuel ar fi fost în cer, cum ar fi putut Saul să intre acolo, din moment ce Dumnezeu îl respinsese din cauza păcatelor sale?

f. Faptul că Saul a comunicat cu presupusul Samuel, prin intermediul vrăjitoareii, a fost unul din motivele pentru care Domnul l-a omorât (1 Cor. 10:13-14). Și cum putea Dumnezeu să-l pedepsească pentru un fapt pe care El l-ar fi favorizat?

g. Dacă morții cei dreți sunt în cer, cum putea Samuel să se ridice “din pământ” (vers. 13)? Dacă cineva găsește că Samuel a înviat, atunci să explice cum putea Dumnezeu să-l învieze pentru a răspunde la vrăjitoriile unei vrăjitoare, și cum putea Samuel să învieze în En-Dor dacă a fost pus în mormântul său în Rama?

Aceste fapte ne conduc la concluzia inevitabilă că Samuel care a apărut aici, a fost un demon deghizat în Samuel.

ÎNVIEREA DREȚILOR

Biblia vorbește de două învieri: a dreților, la venirea lui Hristos, la începutul mileniului și a celor nedreți, la sfârșitul mileniului.

Cea a dreților este numită “prima înviere” (Apocalipsa 20:6), sau “învierea pentru viață” (Ioan 5:29) sau, încă “învierea celor neprihăniți” (Luca 14:14).

“Nu voim fraților”, scrie Pavel, “să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu o vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:13-16).

“Adevărat, adevărat vă spun”, a declarat Isus, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și ce ce-L vor asculta, vor învia”. “Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată”. (Ioan 5:25,28,29).

Profetul Ezechiel descrie astfel această înviere: “Mâna Domnului a venit peste mine și m-a luat în Duhul Domnului și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase. M-a făcut să trec pe lângă ele, de jur împrejur și iată că erau foarte multe pe fața văii și erau uscate

de tot. El mi-a zis: “Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie? Eu am răspuns: Doamne, Dumnezeule, tu știi lucrul acesta!” El mi-a zis: “Proorocește despre oasele acestea și spune-le: “Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu, către oasele acestea: “Iată că voi face să intre în voi un duh și veți învia! Vă voi da vise, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh în voi și voi veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul”. Am proorocit cum mi se poruncise. Și pe când prooroceam, s-a făcut un vuiet și iată că s-a făcut o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele! M-am uitat și iată că le-au venit vine, carnea a crescut și le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era încă duh în ele. El mi-a zis: “Proorocește și vorbește duhului! Proorocește, fiul omului și zi duhului: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: “Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învie!” Am proorocit cum mi se poruncise. Și a intrat duhul în ei și au înviat și au stătut în picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr. El mi-a zis: “Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: “Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea, suntem pierduți! De aceea proorocește și spune-le: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu: “Iată vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel” (Ezechiel 37:1-12).

Apostolul Pavel se referă la învierea dreptilor în următorii termeni: “Dar va zice cineva: “Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?” Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește: și fiecărei semințe îi dă un trup al ei. Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă, este semănat

în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc. De aceea este scris: “Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu”. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu; și că putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină; nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta nesupus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: “Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?” (1 Corinteni 15:35-55).

După izbăvire vom avea fără îndoială, natura spirituală. Dar se înțelege de aici că vom fi imateriali? În nici un caz. În mod cert suntem spirituali de la convertirea noastră (1 Cor. 14:37, Galateni 6:1). Suntem clasificați ca “duh” (Ioan 3:6). Totuși starea noastră materială nu a suferit nici cea mai mică diminuare. Suntem la fel de concreți ca și înainte. Vom fi schimbați din coruptibili în incoruptibili, din muritori în nemuritori (1 Cor. 15:51-54). Duhul nu va putea supraviețui fără corp, așa cum nu poate exista muzică fără instrument. De aceea suntem păstrați pentru ziua venirii Domnului, nu doar pentru salvarea duhului nostru (1 Cor. 5:5), ci de asemeni pentru “răscumpărarea trupului nostru” (Romani 8:23).

Dreptii care dorm în țărâna pământului nu înviază cu duhuri abstracte, ci cu trupuri concrete. Cu ocazia morții lui Hristos pe cruce “mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au

intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora (Matei 27:52,53). Avem aici un exemplu de înviere a dreptilor, unde vedem că nu este vorba de entități imateriale, ci de corpuri fizice, vizibile. “Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu” (Iov 19:25-26). În Ezechiel 37, unde se descrie învierea dreptilor, este spus că ei vor avea oase, nervi și carne.

Trebuie să se înțeleagă totuși că este materie incoruptibilă, deoarece “morții vor învia nesupuși putrezirii” (1 Cor. 15:52). Nu vom avea carne și sânge coruptibile, cum avem astăzi, deoarece astfel nu vom putea moșteni “împărăția lui Dumnezeu”.

Vom avea, da, corpuri glorioase, de natură incoruptibilă, asemenea “trupului slavei” lui Isus. Aceasta este ceea ce Pavel numește “trup duhovnicesc”. El face o comparație între corpurile cerești - între lună, soare și stele, de exemplu - pentru ca noi să vedem diferența dintre ele, ca să ne dăm seama de diferența între corpul nostru actual coruptibil și cel cu care vom fi îmbrăcați. Dacă acest “corp duhovnicesc” ar fi abstract, atunci ar fi improprie comparația lui Pavel între corpurile cerești concrete și în acest caz ar trebui să se facă o comparație între corp concret și lucru abstract și invizibil - între lună și vânt de exemplu.

Hristos, la venirea Sa, nu va stabili regatul Său aici pe pământ, cum se crede în mod popular. Sfinții, atât cei morți înviați, cât și cei vii, transformați, nu vor rămâne aici, ci vor fi “răpiți” de pe pământ, “ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4:17). Vor fi apoi transferați în locuințele cerești care le-au fost pregătite de Isus, în casa Tatălui. “Să nu vi se tulbure inima”, spunea Isus, “aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14:1-3). Se va împlini făgăduința care zice: “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2:9).

Cele două clase de răscumpărați - dreptii cei vii transformați și dreptii morți, înviați (1 Cor. 15:51-52; 1 Tesaloniceni 4:16-17) - au fost prezentați vizionarului de pe Patmos în viziune. El îi descrie astfel: “Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: “Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru! Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiti: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.” (Apocalipsa 7:2-4). Aceștia sunt sfinții vii transformați la cea de a doua venire a lui Hristos. Este clar că ei vor fi transferați în cer pentru că Ioan îi vede pe marea de cristal (Apocalipsa 15:2-3), care se găsește în fața tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4:6). În continuare apostolul Ioan a văzut dreptii înviați la glasul lui Hristos: “După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: “Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9-10). Această clasă de răscumpărați va fi de asemenea transferată în cer, deoarece Ioan i-a văzut “înaintea tronului” lui Dumnezeu.

Cum am văzut deja, Scripturile prezintă doar două clase de mântuiți: vii transformați și morții înviați cu ocazia revenirii lui Hristos. Apostolului Ioan i-au fost prezentate doar două clase: cei 144.000 (Apocalipsa 7:4) și “o mare gloată” (vers. 9). Biblia nu vorbește de o a treia clasă de mântuiți.

Biblia vorbește de impunerea semnului fiarei prin lege în timpul sfârșitului și amenință cu pedeapsă severă pe toți cei care vor primi acest semn. Aceștia vor fi atinși de plăgi (Apocalipsa 16:1-2) și vor merge spre pierzare (Apocalipsa 14:9-11). De aici rezultă că dintre cei vii, vor fi salvați doar cei ce n-au primit semnul fiarei. Impunerea acestui semn și a persecuției contra acelor care refuză să-l primească, este descrisă în capitolul 13 din Apocalipsa.

În continuare sunt prezentați învingătorii în număr de numai 144.000. “Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ”. (Apocalipsa 14:1-3). Acest grup este descris în capitolul 15 după cum urmează: “Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului, și ziceau: “Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15: 2-3) Dacă numai 144.000 vor ieși “biruitori ai fiarei și al chipului ei și al semnului și numărului numelui ei”, rezultă că toți ceilalți vii, atinși de decret, nu vor învinge, ci vor primi semnul fiarei și în acest caz vor fi pierduți (Apocalipsa 14:9-11; 16:1-2).

Mulți cred că venirea Salvatorului va marca începutul unui mileniu de pace și convertire a păcătoșilor aici pe pământ. Dar această credință nu are fundament în Biblie. Toți vii nedrepti vor fi distruși la venirea lui Hristos. Și de asemenea pretinșii creștini care nu s-au pregătit, vor fi respinși. Cei care până în acel moment nu s-au pregătit pentru mântuire, nu vor mai avea ocazie să se salveze. Biblia este foarte explicită asupra acestui punct.

Când lucrarea de mare preot a lui Hristos în sanctuarul ceresc se termină, se va închide ușa harului și nimeni nu va mai putea să-și schimbe starea sa. Atunci va fi pronunțată o frază solemnă: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11).

Apoi Hristos va coborî spre pământ. Cei care s-au pregătit pentru mântuire vor fi salvați; cei care nu au făcut aceasta, vor fi nimiciviți.

Mântuiții înălțați la cer, “vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6).

Versetul 4 ne spune ce se va face în această împărăție: vor fi judecați necredincioșii și îngerii căzuți. “Și am văzut niște scaune de domnie și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata”. “Nu știți”, zice Pavel, “că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngerii?” (1 Cor. 6:2-3).

ÎNVIEREA ȘI DISTRUGEREA PĂCĂTOȘILOR LA SFÂRȘITUL MILENIULUI

Timp de un mileniu pământul va fi pustiu (Ier. 4:23-26), deoarece păcătoșii vii vor muri toți la cea de a doua venire a lui Hristos și dreptii vor fi cu această ocazie, înălțați în cer. Astfel, în această perioadă, Satan va fi legat într-o închisoare de circumstanțe (Apocalipsa 20:1-3), pentru că nu va mai putea înșela pe nimeni. Dar la sfârșitul mileniului păcătoșii vor învia.

Biblia vorbește clar de două învieri generale. La a doua venire a lui Hristos va avea loc “învieră pentru viață” (Ioan 5:29), care este “învieră celor neprihăniți” (Luca 14:14). Aceasta este “prima înviere” (Apocalipsa 20:6). La aceasta nu va lua parte nici un necredincios, ci numai acei asupra cărora a doua moarte n-are nici o putere” (Apocalipsa 20:6). Dacă există “prima” trebuie să existe și a “doua”. Și aceasta va avea loc la sfârșitul mileniului, deoarece stă scris că “ceilalți morți n-au înviaț până nu s-au sfârșit cei 1000 de ani” (Apocalipsa 20:5). Învierea acestora “alți morți” este învierea “celor nedrepti” (Fapte 24:15) sau a celor ce “vor învia pentru judecată” (Ioan 5:29).

Cineva ar putea întreba acum: Dacă pământul va sta gol timp de un mileniu, cum s-a demonstrat, de unde vor veni atunci, după o mie de ani, “neamurile” (Apocalipsa 20:8) celor răi, care vor lua cu asalt cetatea sfântă? Aceste națiuni sunt în mod sigur, și altă variantă nu există, păcătoșii care vor fi înviați atunci. “Când se vor

împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, care sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit”. (Apocalipsa 20:7-9) În afara cetății existau doar națiunile păcătoșilor, toți acei care vor fi distruși. “Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău. Căci, după cum ați băut paharul mâniei, voi cei de pe muntele Meu cel sfânt, tot așa, toate neamurile îl vor bea necurmat; vor bea, vor sorbi din el și vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată”. (Obadia 15,16).

Avem aici răspuns la întrebarea pusă de apostolul Petru: “Care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17). Focul care coboară din cer va transforma pământul într-un lac de foc” (Apocalipsa 20:14). Aici toți păcătoșii vor fi consumați; “vor fi ca și când n-au fost niciodată”, zice profetul. Biblia vorbește clar, de nenumărate ori și în multe feluri, de anihilarea completă a necredincioșilor. “Ziua Domnului” la care face referire profetul Obadia în versetele citate anterior, apostolul Pavel o descrie astfel: “Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate prin același Cuvânt, pentru focul de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru; că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. (2 Petru 3:7-10).

Nedreptii nu vor fi toți pedepsiți în același grad. Unii vor arde mai puțin timp decât alții, după culpabilitatea fiecăruia. Satan, îngerii săi, fiara și profeții falși, vor suferi mult timp, pentru că este scris că: “vor fi muncii zi și noapte în vecii vecilor” (Apocalipsa 20:10). Expresia “în vecii vecilor” este tradusă din greacă “eis aionas ton aionon”. Această traducere literală este egală cu “secole de-a rândul”. Este o perioadă mai lungă decât “aion”, este “aion” extins. Este vorba de o perioadă de timp foarte lungă, care va avea totuși un sfârșit. Expresia “secole de-a rândul” poate fi numită din punct de vedere

biblic, un spațiu de timp prelungit, totuși care are un sfârșit. Astfel citim de exemplu că prin “țara Edomului” nimeni nu va putea trece “în veci de veci” (secole de-a rândul) (Isaia 34:6.10). Dar acest pământ deja este locuit de mult timp. Această lungă perioadă (secole de-a rândul) a avut totuși sfârșitul ei.

“Iazul de foc” care va arde pământul secole de-a rândul se va stinge în final, deoarece acest pământ, după ce va fi curățit prin foc, va deveni locuința eternă a sfinților.

La aceste întâmplări profetul Maleahi se referă astfel: “Căci iată vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihăririi și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 4:1-3).

Sfânta Scriptură învață clar că păcătoșii nu vor arde la nesfârșit, dar că vor fi distruși. În mai multe locuri Biblia vorbește despre sfârșitul lor în chinuri care demonstrează distrugerea lor completă.

Teologii spun că soarta necredincioșilor este “o moarte care nu omoară”, dar această contradicție de termeni este atât de absurdă, cum s-ar spune că recompensa dreptilor ar fi “o viață în care nu se trăiește”.

Dacă Biblia, vorbind despre sfârșitul păcătoșilor, i-ar compara cu lucruri incoruptibile sau fapte durabile, cu metale prețioase, pietre rezistente etc., și-ar fi făcut loc concluzia că ei nu aveau să fie consumați, totuși ar suferi la nesfârșit. Dar Sfânta Scriptură, vorbind de exterminarea lor, îi aseamănă cu obiecte și substanțe combustibile și trecătoare. Astfel spune că vor fi sfărmași ca un vas al unui olar (Psalmi 2:9); vor pieri cum trece vârtejul (Prov. 10:25); sunt ca o haină roasă de molii (Isaia 51:8); vor fi arși ca miriștea (Mal. 4:1); vor pieri ca cele mai frumoase pășuni, care pier ca fumul (Psalmi 37:20).

Dacă este adevărat că păcătoșii vor arde la nesfârșit, fără să se consume, atunci toate aceste ilustrații sunt neaplicabile și prin urmare false.

În realitate totuși aceste declarații sunt vrednice de crezut și adevărate. Falsă este teoria populară eretică și păgână referitoare la chinurile eterne ale păcătoșilor.

Drag cititor, deja ai văzut miriște arzând, sau ceară care în contact cu focul se topește și dispare? Dacă ai văzut aceste lucruri, atunci îți poți face o imagine a distrugerii complete a păcătoșilor.

Păcătoșii vor pieri - “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Avem aici un raționament cu două variante: Acel care crede în Isus trăiește veșnic; acel care nu crede, piere. Aceasta va fi soarta păcătoșilor. Dumnezeu îi va face să-și piardă “sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28). Cuvântul “gheenă” este tradus din “Geena”, valea Hinon, la sud de Ierusalim, despre care deja am vorbit. Isus a făcut aluzie la această vale, pentru a ilustra viitoarea gheenă, iazul de foc, care îi așteaptă pe păcătoși la sfârșitul mileniului. Acolo vor pieri cei păcătoși. “A pieri” înseamnă “a înceta să mai trăiască, a muri” (de obicei printr-o moarte violentă, nefirească).

Păcătoșii vor fi nimiciți. “Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc și nimicește pe toți cei răi” (Psalmi 145:20). Prin “a nimici” se înțelege “a face să nu mai existe, a reduce la nimic” (omorând, distrugând, lichidând), a distruge, a desființa etc.

Păcătoșii vor fi nimiciți cu desăvârșire. “Cel rău... este nimicuit cu desăvârșire” (Naum 1:15). “A nimici cu desăvârșire” înseamnă “a distruge prin moarte, a elimina, a anihila, a face să dispară, a omori”.

Păcătoșii vor fi mistuiți. “Din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:9). “Domnul îi va nimici (în românește este folosit același cuvânt, care se potrivește la explicația de mai sus (Psalmi 21:9); “va arde focul pe vrăjmașii Tăi” (Isaia 26:11); “văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți” (Evrei 10:27). În privința înțelegerii cuvintelor “a nimici” și “a distruge”, credem că nu este necesar să consultăm dicționarul, deoarece toți știm că înseamnă anihilare.

Păcătoșii nu vor mai fi (vor înceta să mai existe) - “Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita în locul unde era și nu va

mai fi” (Psalmi 37:10). “Nimicește-i în mânia Ta, prăpădește-i ca să nu mai fie! (Psalmi 59:13).

“*Păcătosul este nimicit*”, dar “cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

La sfârșitul mileniului Satan va fi de asemenea distrus. Această certitudine ne este dată prin victoria lui Hristos asupra lui Satan la crucea de la Calvar. “Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”. (Evrei 2:14). Aceasta este ceea ce Domnul spune de asemenea în mod categoric prin profetul Ezechiel. Să citim: “Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului, și spune-i: “Așa vorbește Domnul, Dumnezeu; ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd, și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților. Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău, și ai spurcat locașurile sfinte; de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie, și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc. Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit și nu vei mai fi niciodată!” (Ezechiel 28:12-19).

Satan, crearea sa, activitatea sa și sfârșitul său, sunt descrise aici sub figura împăratului Tirului. Este obișnuită în Biblie exprimarea retorică prin care se descrie un lucru făcând aluzie la

altul care-i servește ca imagine. Astfel de exemplu se vorbește de “fiii lui Levi” pentru a desemna pe cei care se dedică servirii în timpul celei de a doua veniri a lui Hristos (Maleahi 3:2-5); se vorbește de “profetul Ilie” pentru a indica pe precursorul primei veniri a lui Hristos (Mal. 4:5-6; Luca 1:17; Matei 17:10-13), se vorbește de “casa lui Iacob” sau “casa lui Iuda”, ca fiind poporul lui Dumnezeu în marea și teribilă zi a Domnului și de “casa lui Esau” sau “Edom” ca fiind păcătoșii și neascultătorii în aceeași mare și teribilă zi (Obadia 15-18; Zaharia 12:1-6; Isaia 34:1-10; 2 Petru 3:7-12), care, așa cum indică semnele profetice, este deja la uși; Hristos vorbește de Gheenă (Valea Hinon, la sud de Ierusalim, de care deja am vorbit), pentru a desemna iazul de foc în care vor fi exterminați păcătoșii, la sfârșitul mileniului. Se va împlini atunci cu acei care nu cunosc pe Dumnezeu și pentru care sunt numiți “Edom” sau “casa lui Esau”, Cuvântul lui Dumnezeu care zice: “vei fi nimicit cu desăvârșire, pentru totdeauna” (Obadia 10). Uneori Biblia vorbește simultan de două persoane, sau lucruri, referindu-se la ambele sau nu, anumite cuvinte putând să se refere de preferință sau exclusiv la primul, în timp ce alte cuvinte se referă de preferință sau exclusiv la al doilea. Un exemplu de acest gen îl întâlnim în Psalmi 16:22 și 40, unde David vorbește de sine însuși și de Hristos; în Isaia 34:1-10, unde Domnul, prin profet, vorbește atât de distrugerea Edomului, cât și de distrugerea lumii cu ocazia celei de a doua veniri a lui Hristos; în Matei 24, unde Hristos vorbește atât de distrugerea Ierusalimului, cât și de distrugerea lumii la a doua Sa venire.

Mulți adepți ai doctrinei nemuririi sufletului pretind că cuvintele din Ezechiel 28, citate mai sus, nu se referă la Satan, ci cu siguranță la regele Tirului. Ei se folosesc de aceste subterfugii deoarece aici se face referire la anihilarea lui Satan în termeni clari și pozitivi: “...te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc” (în portugheză verbele acestea sunt la timpul trecut). Aceste versete care vorbesc de distrugerea lui Satan, îi pune pe adepții nemuririi sufletului într-o situație neplăcută, deoarece năruie edificiul învățăturilor doctrinale al Babilonului. De aici mulți dintre ei pretind, ca subterfugiu, că aceste pasaje nu se referă la Satan.

Suținerea unei erori în general implică lansarea unei alte erori mai grave.

Să vedem acum de ce aceste versete se pot aplica doar la Satan. Se spune: “Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu”. Regele Tirului nu a stat niciodată aici, dar Satan a stat: Geneza 3:1; Apocalipsa 12:9. Regele Tirului n-a fost niciodată “heruvim” și niciodată nu a fost “desăvârșit”. Cuvântul inspirat spune: “...Și ai păcătuit”. Aceasta înseamnă că până în acel moment el nu păcătuisese. Poate să se aplice aceasta regelui Tirului? Relatarea continuă: “te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu... te arunc pe pământ”. A fost regele Tirului vreodată pe muntele sfânt al lui Dumnezeu, unde locuia Satan? Vezi Ioel 3:17; Evrei 12:22; Apocalipsa 14:1. A fost aruncat vreodată regele Tirului de pe muntele sfânt al lui Dumnezeu, pe pământ? Aceasta s-a întâmplat cu Satan și nu cu regele Tirului. Vezi Isaia 14:12; Luca 10:18; Apocalipsa 12:8-9. Și când a profanat regele Tirului “locașurile sfinte” ale lui Dumnezeu? După cum se vede, descrierea pe care o întâlnim în Ezechiel 28:12-19 nu poate să se aplice în nici un caz regelui Tirului, ci lui Satan.

Conform unor traduceri, (ex. Biblia portugheză) Domnul vorbește de nimicirea lui Satan ca fiind un act deja împlinit: În Biblie întâlnim frecvent așa numita “anticipare”. Lucruri viitoare sunt descrise ca fiind prezente și întâmplări ce au să vină, ca și cum deja ar fi avut loc. Exemple: “...s-asculte pământul, el și ce-l umple, lumea cu toate făpturile ei! Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile și plin de urgie pe toată oștirea lor: El le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește tot” (Isaia 34:1-2). “Nimeni nu s-a suit în cer”, zice Isus, “afară de Cel ce S-a pogorât din Cer, adică Fiul omului care este în cer” (Ioan 3:13). “Eu nu mai sunt în lume” (Ioan 17:11). “Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor...” (Iuda 14,15). “V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5:13). Apostolul Pavel se exprimă astfel, referitor la anticiparea diferitelor cazuri ce apar în Scriptură; “Dumnezeu...cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17).

CE ESTE MOARTEA?

Odată un doctor în teologie a spus: “Viața este fericirea și moartea este suferința. A muri sau a pieri este același lucru cu a suferi”. I-am cerut să demonstreze această absurditate cu Biblia, dar nu a fost capabil.

Interesant! Anumite cuvinte folosite în Biblie, trebuie să aibă o semnificație pe care nici un om inteligent și sincer nu este capabil să o dea când apare în alte cărți. De exemplu cuvintele “viață” și “moarte”, când le întâlnim în cărți obișnuite, au în mod simplu sensul de “existență animatoare” și respectiv “încetare de existență animatoare”, dar când le întâlnim în Biblie trebuie, după teologi, să semnifice “fericire” și “suferință”. Ce părere ai iubite cititor?

Orice persoană cu minte sănătoasă și sinceră știe să dea fiecărui cuvânt obișnuit adevăratul său sens. Dacă stimatul prieten întâlnește într-o carte cuvântul “apă”, știe că este vorba chiar de apă, că vinul este însăși vin, laptele este lapte, etc. Dar dacă un teolog, pentru a justifica ereziile eronate moștenite de la vechea biserică mamă, ar afirma că în expunerea biblică, în textul sfânt, apa este oțet, vinul este unt și laptele este miere, ai fi de acord cu această interpretare? Și cum este posibil a fi de acord cu falsele semnificații impuse de cuvintele “viață” și “moarte”?

Când oamenii pierd dragostea de adevăr, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună (Romani 2:10-11). Pentru a susține o eroare, se prind de alta și așa mai departe. În acest fel resping adevărul și inventează teorii fabuloase, erezii respingătoare și erori grosolane. Astfel religiile care constituie Babilonul spiritual nu sunt cu nimic mai presus de sistemele doctrinale, ce sunt cu totul false și inconsistente.

Nu vrem să spunem prin aceasta că toți adepții lor sunt ipocriți. Nu! Există multe persoane sincere în aceste biserici. Ei sunt înșelați. De aceea Isus le trimite o invitație: “Teșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18:4).

Să analizăm acum din punct de vedere biblic afirmația: “Viața este fericire și moartea este suferință”. Profetul Iona a spus disperat:

“Mai bine să mor, decât să trăiesc” (Iona 4:8). Oare suferința era pentru el mai de dorit decât fericirea?

Hristos este numit “Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8. trad. engl.). Dacă a muri înseamnă a suferi, atunci Hristos suferă de la creațiune?

Apostolul Ioan, descriind viziunea profetică ce i-a fost dată despre distrugerea în viitor a fiarei și a profetului mincinos, zice: “Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apocalipsa 19:20). Dacă “viața este fericire”, atunci fiara și profetul mincinos sunt aruncați plini de fericire în iazul de foc. Pot sta lucrurile astfel?

După cum se vede, când cineva fuge de adevăr, cade în mari absurdități.

Să vedem acest subiect în realitate. “Viața” înseamnă “existență animată”. Moartea este sfârșitul vieții, încetarea funcțiilor vitale. Biblia totuși consideră morți nu doar pe cei care au murit în realitate, ci de asemenea pe cei care sunt sub sentința de moarte. Biblic, a fi condamnat la moarte, înseamnă a muri. Astfel primii noștri părinți puteau fi considerați morți din acest moment în care au primit sentința de moarte: “țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Gen. 3:19). Hristos este numit “Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8 engl.). Aceasta nu vrea să spună că de la creațiune El S-a separat de Duhul Său sau a fost separat de Dumnezeu, ci că de atunci era decisă moartea Sa pentru răscumpărarea omului. Și din momentul când a fost hotărât să moară, putea fi considerat mort. Aceasta pentru că “Dumnezeu...cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17). Tot astfel, de când am primit făgăduința vieții (1 Ioan 2:25) putem să ne considerăm ca având viață (1 Ioan 5:13), deși știm bine că ea ne va fi dată în realitate doar la a doua venire a lui Hristos (Matei 25:46, Luca 18:30, Romani 2:5-7, etc). Trecerea “de la moarte la viață” (Ioan 5:24, 1 Ioan 3:14) este același lucru cu a trece de la sentința de moarte la făgăduința și speranța de viață.

Prin faptul că Hristos este numit “Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii”, avem deci un caz de moarte, fără a fi vorba

de vreo separație. Vom vedea încă anumite cazuri de separații după teologia populară, fără a fi moarte.

Elisei i-a spus profetului Ilie, înainte ca acesta să se înalțe la cer: “Te rog să vină peste mine o îndoită putere din duhul tău” (2 Regi 2:9). Și el a obținut aceasta. “Duhul lui Ilie a venit peste Elisei” (vers. 15), când Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt”. (vers. 11). Dacă am da “spiritului” semnificația populară, atunci rezultă că esența lui Ilie, individualitatea sa, eul său conștient sau Ilie însuși, nu a urcat la cer, ci doar învelișul, corpul său mort. Dar Elisei a cerut lui Ilie să-i dea în duplicat, spiritul personal, conștient și nemuritor, în care era încarnat, sau propria esență a lui Ilie? Nu. A cerut doar o porție dublă din caracterul său, înțelegerea sa, etc. Și aceasta este ceea ce Elisei numea “duh”.

Biblia uneori folosește de asemenea “duh” în sens de “suflare” (respirație). În acest caz ieșind din om “duhul” el moare, deoarece nu poate să trăiască fără respirație. (Iov 34:14,15; Psalmi 146:4; Eclesiastul 12:7; Luca 8:55; Iacov 2:26 etc.). Dacă moartea este o continuare a vieții sub altă formă, atunci animalele iraționale de asemenea continuă să trăiască după moarte. “Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași, aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune” (Eclesiastul 3:19).

Moartea în realitate, după cum este exprimată în Biblie, este încetarea funcțiilor vitale și în consecință stingerea ființei. Când omul moare, el nu mai știe nimic, nici nu gândește și nici nu simte nimic. Este mort de fapt. “Cei vii, în adevăr, măcar știi că vor muri; dar cei morți nu știi nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor și ura lor și pizma lor, de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. ... Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților în care mergi, nu mai este nici o lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune! (Eclesiastul 9:5,6,10)

Conform teologiei populare omul după moarte, merge conștient la cer. Dar Biblia refuză această formă de spiritism sau păgânism, afirmând că omul merge “în mormânt” și rămâne restrâns în această sferă “sub pământ”. Dacă este adevărat că omul posedă o entitate

imaterială, conștientă și nemuritoare, și dezlegată de corp cu ocazia morții, entitate ce în mod obișnuit se numește “duh” sau “suflet”, atunci această entitate este “eul”. Carnea este doar învelișul sau casa rezidențială a eului, dar în nici un caz “eul”. Dar Biblia spune că “eul” merge în mormânt, “... în mormânt unde tu mergi”. Din aceasta se înțelege că omul nu posedă această presupusă entitate în mod popular numită “suflet” sau “spirit”. Dacă ar poseda, ar trebui să ajungem la concluzia că aceasta merge în mormânt. “Eul” este omul întreg. “Sufletul” și “spiritul”, conform Bibliei, sunt doar facultățile omului care nu pot să-l înlocuiască, după cum nu poate exista muzică fără instrument.

Biblia nu spune numai că omul, la moarte, este redus la condiția de inconștientă și insensibilitate, ci afirmă de asemenea că este decedat. “Dar omul când moare rămâne întins, omul când își dă sufletul (respirația), unde mai este? Cum pier apele din lacuri, și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă, și nu se mai scoală din somnul lui”. (Iov 13:10-12).

Teologia populară spune că “moartea a doua”, care va fi soarta necredincioșilor, este separarea lor finală de Dumnezeu. Dar acesta este un mare nonsens. Așa cum nu este posibil ca cineva să moară a doua oară, dacă nu înviază după prima moarte, de asemeni nu va fi posibil necredincioșilor să sufere “a doua” separare, dacă nu ar fi fost în prealabil împăcați cu Dumnezeu. Altfel spus: Dacă “a doua moarte” este o “a doua separare” de Dumnezeu, atunci această condiție va fi temporară, deoarece moartea va înceta să mai existe după distrugerea păcătoșilor. “Și moartea nu va mai fi”, spune Biblia (Apocalipsa 21:4).

Dumnezeu să fie laudat pentru Cuvântul Său pe care ni l-a dat ca un scut puternic împotriva amăgirilor!